

För tunga transporter under kärva förhållanden är Scania-Vabis oöverträffad, säger Svenska Väg AB om sin 40.000-milare.

Scania-Vabis som ett urverk i 45.000 mil

45.000 hårda mil med 6 tons grus på flaket — i alla väglag och i alla väder — är facit hittills för Svenska Väg AB:s i Östersund L 63:an, som nu med urverksprecision är inne på sitt tolfte jordenruntvarv. Idag är den lika stark och snabb som vid leveransen i november 1950, då den oinkörd (!) sattes i krävande treskift ända till fram i maj månad.

— Första året gick den 14.500 mil, säger företagets verkmästare Tage Wallin. Och sedan dess

har den fått fortsätta under ständigt byte av chaufförer, som alla arbetat på ackord och sannerligen inte sparat vagnen. För tunga transporter under kärva förhållanden är nog Scania-Vabis oöverträffad. En vagn som helt ny tål treskiftskörning i 30—35 gradig kyla, den tål praktiskt taget vad som helst.

Verkmästare Tage Wallin: "Den tål praktiskt taget vad som helst."

SCANIA VABIS
— en bra bit bättre

Snapphanen

Tidskrift för KUNGL. SKÅNSKA TRÅNGREMENTET
och DESS KAMRATFÖRENING

Nr 3 1955
Årgång 13

Snapphanen

TIDSKRIFT

för

KUNGL SKÅNSKA TRÅNGREEMENTET

och dess

KAMRATFÖRENING

Redaktör: Kaptén Sixten Eek
Ansvarig utgivare: Kaptén Birger Brunby
Ekonomichef: Fanjunkare P. Liedholm

ANNONSPRISER:

Helsida	200 kr
Halvsida	100 "
Kvartssida	50 "
Åttondelssida	25 "
Sextondelssida	15 "

Postgiro 76571

Nr 3 Årg. 13

20/12 1955

Pris 2 kronor

CHEVROLET - OPEL
VAUXHALL - BEDFORD
G M C

Tip-top verkstads- och service-
anläggning

Originalreservdelar och tillbehör

Auktoriserad G M-försäljare

REHFELDS BIL-AB

HÄSLEHOLM

Tel. 305 - 333 - 1233

NILS HEIME

AKTIEBOLAG

MALMÖ

TRÄVAROR

Tel. Växel 709 75 — Telex. 3128

AVDELNINGSKONTOR

Engros — Export

VÄSTERVIK — KALMAR
SOLVESBORG — ÖSBY

När det gäller

TRYCKSAKER

Anlita

NORRA SKÅNES
Tryckeri
HÄSLEHOLM

BETALD
ANNONSPLATS

MJÖLK

I VARJE STOR KAKA

MARABOU MJÖLKCHOKLAD och
MARABOU SCHWEIZERNÖT är under-
bart god choklad, vars höga näringsvärde
tillför kroppen ny energi i behaglig och
lämplig form.

AKTIEBOLAGET LIGNITVERKEN

Främjöl för alla användningsområden

EXPORT — IMPORT

SÄVSJÖ

TELEFON 167

TELEFON 436

TURISTGÅRDEN FORSÄKAR

Utmärkt terräng för vintersport

ÖXSTRUM

TELEFON DEGERBERGA 116

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

En julkhälsning från Palestina	4
Med fältpost 46355 i lappmarken	7
Kamratföreningen i kikaren	9
Som skogsarbetare i British Colum- bias urskogar	10
Höstsemester i gråbrungrönt	12
Med kockskolan i Eslöv	13
Sommarminnen från "världens största stad"	15
Regementets utbyggnad	17
Nytt från FBU	18
Kamratföreningen	19
Hänt vid T 4	20
Idrottskrönika	23
Utdrag ur regementsorder	27

tag

**-med den rätta
smakbrytningen**

Crescent

**... nej,
det är ingen konst**

att tillaga härligt god KORV och SYLTA
— nästan som hemlagad — om man som
vi, har yrkesskicklig personal och förmånen
att för tillverkningen få utvälja enbart hög-
klassiga, dagsfärska köttrevaror.

**ESLÖVS
SLAKTERI AB**

Snapphanen

Tidskrift för KUNGL SKÅNSKA TRÄNGREGEMENTET och DESS KAMRATFÖRENING

SAMARBETE och SAMVERKAN är den moderna tidens lösen, förutsättningar för ett gott resultat både i det civila livet och i den militära verksamheten. På den civila arbetsplatsen måste samarbetet vara gott inom arbetslaget och även mellan skilda arbetslag för att arbetsresultatet skall bli tillfredsställande. I fält måste enskilda soldater och enskilda förband samverka för att framgång skall vinnas och detta gäller icke minst

förband ur olika truppslag. Tänk bara på underhållssoldaten, som medverkar till att de stridande förbanden får vad de behöver för sin viktiga uppgift.

Vi får således icke isolera oss, icke sluta oss inom vårt skal. Samarbetet måste sträcka sig utom den trånga krets vi närmast tycker oss tillhöra. Alldeles särskilt viktigt är det att den militära organisationen icke blir isolerad i samhället. Här har den militära kamratföreningen en stor uppgift att fylla som en förmedlande länk mellan det militära och det civila.

Som nybliven ordförande i Kungl Skånska trängregementets kamratförening vill jag rikta en uppmaning till Er, soldater på T 4. Gå in som medlemmar i kamratföreningen, om Ni icke redan gjort det. Stanna sedan kvar i kamratföreningen, när Ni slutar den militära tjänsten, och arbeta aktivt i föreningen.

Till Er, medlemmar i kamratföreningen, vill jag rikta en hjärtlig hälsning och tacka Er för det intresserade och hängivna arbete, som utförts under alla år kamratföreningen varit till.

Och alla, vare sig Ni är kvar på T 4 eller icke, ber jag att få tillönska

En God Jul och Ett Gott Nytt År!

Ragnar Skerfving

En julkhälsning från Palestina

— eller ett kort resebrev

från ett av världens oroshörn

Snapphanens utrikeskorrespondent, majorerna i FN's stilleståndsövervakningskommission i Palestina, kapitenen från T 4, Bengt Mattsson, lovade vid sin arrest, att han ej skulle glömma bort Snapphanens läsare. Det löftet infrias i följande intressanta redogörelse för det aktuella läget.

Gaza och Jerusalem i november 1955

Den första delen av rubriken över den följande korta och nödvunget summariska artikeln i årets julnummer av "Snapphanen" vore säkerligen anslående för många — en julkhälsning från det Heliga Landet bör ju kunna bidra till att stärka känslan för julens innebörd — om icke freden och sannolikt också julfriden hade störts (och förstörts!) av det varma "kalla krig" som pågår mellan Israel och de omgivande arabländerna. Båda parter kämpa för sin ekonomiska och sociala existens, men man kan icke undgå att märka det stormakternas finger som är med och petar på brickorna i krigsspelet.

Mellersta Östern har under de senaste åren mera än någonsin kommit att bli ett av de områden på jordklotet där många intressen mötas och brytas. Om man blott nämner orden olja och strategiska baser, bli genast orsakerna till motståndningarna klarare. Våra tidningar behandla problemen så gott som dagligen, och här är väl knappast platsen för ett försök till en ekonomisk — politisk — strategisk analys av intressekonflikterna på det s. k. högre planet, d. v. s. mellan stormakterna i väst och öst. Kriget mellan israeliter och araber, främst egypter, pågår emellertid för fullt med längre eller kortare uppehåll mellan stridshandlingarna. Den senaste tiden ha uppehållen blivit allt kortare... Situationen är något egendomlig för den som i likhet med artikelförfattaren kommit hit för att ingå i FN's kommission för stilleståndsövervakning, då man finner att ordet *stillestånd* i själva verket betyder öppet krig! Kriget är ännu icke totalt utnär håller sig på småkrigandets plan. Dagligen rapporteras dock förluster i människoliv och materiel. Den gamla

lagen om "öga för öga och tand för tand" har fullaste giltighet med undantag att ett utstucket öga föranleder motståndaren att sticka ut *två* andra vid närmast följande hämndaktion. Småpojkar ha ofta försvaret: "Det var han som började..." Det är icke utan att man då och då får intrycket att småpojksmentaliteten hänger med ganska högt upp i levnadsåldern bland såväl högre ledare som befolkningen i gemen.

Vad gör då FN i dessa sammanhang? Ja, uppgiften i stort är att vidmakthålla stilleståndet och skapa underlag för fredsförhandlingar. Kommer man att lyckas? Troligen icke, om det icke på något sätt kan komma makt bakom alla de ord av "oro över läget", "brutal överträdelse av stilleståndsöverenskommelsen" etc. som efter varje allvarigare händelse riktas till parterna från FN's säkerhetsråd m. fl. Icke någon av de inblandade är hägad att slå in på kompromissens väg, om än den synes vara väl framkomlig — åtminstone för en utifrån kommande betraktare, som icke har någon känsla av partiskhet i den pågående kampen. FN's överhöghet respekteras helt visst, men några åtgärder i riktning mot en tillfredsställande lösning kunna icke skönjas f. n. Dessa rader skrives den 9 november. Författarens rent privata uppfattning är att endast ett väpnat organ — en armé — skulle genom sin blotta tillvaro kunna

förmå Israel och hennes grannar att upphöra med fiendtligheterna. Om FN kunde övertaga ansvaret för nu uppdragna eller nya gränser och med vapenmakt garantera lugn och ordning, skulle mycket vinnas.

Kaprustningen i de fattiga länderna här nere är, oavsett hjälp utifrån, jättekälv mot ruinens brant. Arméerna äro icke stora, utrustningen icke alltid ultramodern, men för nationer med en levnadsstandard långt under vad vi kalla existensminimum betyda försvarskostnaderna intet annat än total utarmning. Släppes sedan en Barrabas lös med kommunistiska idéer bland en utsulten, livsösaker och mångstädes okunnig befolkning, bli konsekvenserna oöverskådliga.

Vissa tidningar i vårt land ha nyligen innehållit artiklar om läget i Palestina. Undertecknad kan icke frigöra sig från uppfattningen att dessa artiklar givit en förskönd bild av de verkliga förhållanden. En tidningsman kan och får icke alltid se och höra det som han kanske innerst vill. Den som en längre tid levat här nere i olika delar av Palestina, umgäts med armérepresentanter, sett delar av parternas arméer i strid, förhört sårade och fångar, bott i småbyar, resonerat med befolkningen etc. får nog en annan bild för ögonen. Herr Potemkin byggde sina kulisser en gång i tiden. Många fortsätta i hans fotspår! Propaganda är och förblir lögnaktig, om den är högljudd, pockande och fylld med överdrifter som man icke kan undgå att genomskåda. — Icke någon av de inblandade försvarskrafterna har förmåga till ordnad strid i högre förband, man lider brist på kvalificerat befäl, man kan icke handskas med sina vapen och utnyttja deras prestationsförmåga, utrustningen är oenhetlig, underhållstjänsten saknar fast organisation, varigenom uthålligheten i strid blir ringa, och till sist är soldatmateriel särskilt inom arabländerna av låg klass. Läskunnigheten är det så och så med bland sudanesiska kamelryttarförband och enheter bestående av f. d. beidunpojkar. Kartläsning t. ex. är förbehållen det högre befälet — och genomföres icke alltid med framgång. Israeliterna ligga i några av dessa avseenden bättre till liksom även Jordanien engelsk-kontrollerade Arab Legion under Glubb Pascha.

Så kan det vara dags att gå in på frågan hur FN försöker praktiskt lösa sin uppgift på fältet. Högste chef för stilleståndsövervakningen är f. n. den kanadensiske generalmajorerna E. L. M. Burns, som till sitt förfogande har en omfångsrik stab av medarbetare. Under honom arbeta fyra s. k. blandade kommissioner, var och en bestående av ordförande (äldre officer), ett varierande antal militära observatörer av skilda nationaliteter och

Jerusalems äldre dal med ringmuren.

representanter för parterna inom det område kommissionen verkar. Således finns det en kommission för Libanon—Israel, en för Jordanien—Israel, en för Syrien—Israel och en för Egypten—Israel. "Residensstäderna" äro i ordning Beirut, Jerusalem, Damascus och Gaza. Undertecknad har haft förmånen att under den relativt korta tiden här nere få vara på alla platserna, innebärande en sight-seeing som man icke lär kunna företaga på effektivare och billigare sätt. "Förmånen" att sedan augusti vara tjänstgöringsplacerad i Gaza är kanske diskutabel. — De militära observatörerna utföra undersökningar och utredningar, åtföljda av detaljerade rapporter på engelska eller — i vissa fall — franska. Till platser där det "händer" någonting sändas observatörerna ut omgående, innebärande att kapitlet "SKYDD" i AR fått mångsidig tillämpning av de fyra svenska officerare som tjänstgöra här. Det är avgjort obehagligt att ligga med näsan platt mot marken i ett sandhål med 12 cm vinggranater och 8 mm kul-spruteeld susande över huvudet. Än obehagligare är det att sedan se och undersöka de olyckliga som icke klarat sig, d. v. s. de stupade och lemlästade. I början vände det sig i magen, men vanan gör allt, och träning ha vi tyvärr fått i allför rikligt mått. — De av oss som tagit hit sina familjer ha ytterligare bekymmer. Författarens familj är evakueringsvan vid det här laget, ty när underhållsman peka på "bråk" transporteras alla anhöriga i stor hast till det lugna Jerusalem och inkvarteras hos goda vänner eller på hotell. Det gäller att veta vad man behöver ha med sig i väskorna och att kunna packa kvickt!

Allt detta låter som om arbetet i FN's tjänst skulle vara en dans på rosor där endast törnarna äro kvar. Finnes det icke några positiva sidor? Jo, många. En är redan nämnd — möjligheterna till grundlig sight-seeing i ett område, som anses vara en av vår moderna kulturs vagnor. Sevärdheterna äro många. Den bibliska historiekunskapen har

ätt en grundlig uppsatsning. Lämningar från rekisk, romersk och bysantinsk tid, korsfararborrar etc. finnas överallt. Klimatet är just nu (november!) behagligt för en frusen nordeuropé. Darna äro sommarheta och skjortärmslämpliga, vållarna ljumma med undantag av högt liggande latser och ute i ökenområdena. I det nyss så akajella El Auja (på gränsen till Sinai) bar författaren vinteruniform med kappa och yllehalsduk a kväll under en av de större "skrällarna". Denna lätsel blott tre timmar efter att ha gått omkring tunna khakibyxor och skjorta! — Levnadsomständnaderna äro låga. Familjens hus i Gaza med älgård, kock och trädgårdsmästare jämte normala gifter för sex personers hushåll går löst på c:a 50: — kronor i månaden. Möbler och vissa husråd inneburo en större utgift i starten, men kostiderna voro väl överkomliga. Särskilt barnen äta ukt i massor. Bada kan man göra i ett allttjamt 5-gradigt salt Medelhav — om man inte rent av r till Döda Havets 33-procentigt salta vatten, rs temperatur ligger åtskilligt över Medelhavts...

Mycket annat skulle kunna räknas upp av sånt som man aldrig kan få uppleva i sitt hemnd. Nog tär arbetet starkt på krafter och nerver, en man får full komensation genom att vara letta fascinerande land. Sida vid sida finner man ödernt 50-tal och levnadssätt av minst 2.000-årig ler. De senaste bilmodellerna trängas med kaler och åsnor på stadsgatorna. Djupt beslöjade abkvinor stå bredvid nylonstrumpklädda medtrar vid samma gatuförsäljare och pruta på vana. Böneuroparen på minaretens balkong täv-

lar i o ljud med högt uppskruvade radioapparater. En vandring genom Damascus' eller Jerusalem's urgamla bazarområden är en upplevelse. När man väl vant sig vid arbete dygnet runt under många gånger riskabla förhållanden, vid småkryp av alla slag, skorpioner, giftormar och ökensand i ögon, öron, hår, mun och kläder etc. är livet här både behagligt och —framför allt — tjustande. Månskenet över den sterila Sinaiöknen är värt ett kapitel för sig t. ex. När breven hemifrån tala om snö och kyla, finner man det kuriöst. Regnperioden sätter in nu snart i hela Palestina, men det är sällan fråga om dagsregn. Det öser ned i två timmar, därefter kommer solen fram i fyra. Men när det regnar blir man ordentligt våt!

Såsom en avslutning på detta rapsodiska resebrev skulle jag vilja framhålla hur mycket vi här att glädjas åt i vårt eget land. Vår standard, våra höga krav på kvalitet etc. ge oss ett liv som millioner människor i blott dessa delar av världen anse som en sagodrom. Till sist — trots krig och elände, trots fattigdom och sjukdomar — är Palestina en minnenas örtagård. Vi alla här nere hoppas på en lycklig lösning av problemen så att nästa jul man åter kan, om än på avstånd, få betrakta alla historiska platser såsom inspirerande minnesmärken i stället för såsom nu slagfältet och stridsställningar. Om julen detta år alltså icke lär bli den fridens högtid den skulle vara i Bethlehem, Nazareth och Jerusalem, kan den måhända bli det nästa år, om FN och stormakterna enas om en fredlig utveckling här liksom i övriga delar av världen.

GOD JUL från Palestina!

Med fältpost 46355 i lappmarken

Några julminnen
från otredstiden

Av
FOLKE HELLBERG

På en av mina bokhyllor står en rätt unik tennvas, som bär den ej mindre unika inskriptionen: "Minne från fältpost 46355 1943—44 i U.-s."

Det är väl rätt ovanligt, att en vanlig värnplikting i manskapshopen vid slutet av en inkallelse får en present, och kanske vasen också ibland frestat mig till högfärd. Antagligen är det även högfärd, som kommer mig att här berätta dess historia, men jag tröstar mig med, att de minnen, som är förbundna med vasen, mera roar än förargat läsaren.

Det hände sig alltså vid den tiden, vilken var överste Hagbergs regeringstid, att det nämnda kompaniet sent på hösten, vilket i Lappmarken betyder tidigt på vintern, hamnade i en liten idyllisk by långt uppe i Västerbottens lappmark under befäl av ryttmästare af Burén. Vi avlöste där ett kompani stockholmare, som hälsade oss med det hugnesamma meddelandet, att vi kommit till världens tristaste håll, att där blott fanns ett par murkna gårdar, ingen människa att tala med o. s. v. Det mesta i denna tirad visade sig snart vara överdrift, men det är ju klart, att en sådan jeremiad gjorde intryck på ett förband, som huvudsakligen bestod av skogs- och lantarbetare från Skåne och Småland, föga vana vid främmande förhållanden. Också var humöret de första dagarna rätt surt. Naturen var underbar, men flertalet hade föga öga för den utan lade blott märke till ödsligheten, det långa mörkret, otrivsambeten i den svagt upplysta baracken o. s. v. Jag erinrar mig några, som tillbringade större delen av fritiden med att vrida sig på britsen under en aldrig sinande kverulantsk kvädan.

Vi var några, som snabbt blev eniga om att så här kunde det ju inte få fortgå! År hundra vuxna människor samlade på ett ställe, måtte de väl i all rimlighets namn kunna finna på något bättre tidsfördriv än häglös klagan. Här fanns dock en hel del av en annan sort, som med bister energi skötte sina studier vid karbidlampans "ljus". Visst kunde det skakas fram talanger ur deras krets, och förvisso fanns tid och plats både till underhållningar och deras förberedelse.

Sagt och gjort. Inom det provisoriska förläggingsområdet fanns en barack, som var tom så när som på ett fåtal bänkar. I den ordnade vi i ett par månaders tid varje lördagskväll en till de yttre arrangemangen anspråkslös men långvarig och givande soldatafton. Åtskilliga timmar varje vecka användes till övningar, och jag, som haft djärvheten upphäva mig själv till primus motor i företaget, var angelägen att skaffa så många medverkande som möjligt. Det var just meningen, att göra saken till allas angelägenhet.

I vad mån dessa lördagskvällar hade äran därför, vill jag ha osagt, men säkert är, att stämningen på kompaniet efter en kort tid var så nära idealet, som jag skulle tro är möjligt. Sedan humöret bara stigit en bra bit, gjorde man här och var en del oanade och glädjande upptäckter. Det visade sig helt enkelt, att allt var annorlunda, än vi hade fått tutat oss i öronen och själv inbillat oss. Lappmarken var icke någon gudsförgäten landsända. Den var en för oss ny och intressant del av det svenska landet, minst lika vacker som våra egna bygder och onekligen mera storslagen. Varje morgon när vi gick från frukosten till den

Bethlehem av idag.

korta dagens övningar, hade vi för våra ögon den mest hänförande tavla. Det vulkanliknande Rivo-vardos topp glänste som en spetsig smörklimp på andra sidan älven och sjö i den bakom granarna dolda solens strålar. Runt omkring och längre bort vilade fjällvärden i hemlighetsfullt blånande gryning. "Det tristaste hålet i världen" visade sig vara en liten pryddig by, vackert belägen, med ny kyrka, vackert skoolhus, postkontor och den mest prudentliga lilla speceriaffär, cirka 3 meter i fyrkant. Vi fann vägen in i många hem och i ej så få hjärtan. Gärna erinrar jag mig ett barndopskalas, jag blev inviterad till i en avlägsen by, som hette Silverberg. Trots namnet hade invånarna där nog varken skurit guld eller silver med täljknivar. Men väfflor kunde de baka. Några andra kakor förekom ej, men av väfflor en halvmeterhög stapel. Seden på orten bjöd, att den nyfödde erhöill en sparbanksbok och att doggästerna gav var sin enkrona till densamma.

Någon gång inbjöd vi civilbefolkningen till våra lördagsspektakler, vilket infödingarna kvitterade i sinom tid genom att bjuda hela kompaniet till gemensam kaffefest på byalagets bekostnad. Dels därför och dels på förslag av överste Hagberg, som vid ett besök snart nog kände den goda stämningen, skänkte vi vardera två kronor som grundplåt till ett skolbibliotek på platsen.

Aldrig glömmar vi Luciaorgonen den 13 december i U.-s. Vi hade ett par sköterskor med oss, och en av dem utkorade sig själv till Lucia. I djupaste hemlighet ordnade vi ett lag stjärngossar — av 40-åringar! — som tassade upp vid 4-tiden på morgonen och kokte kaffe i den tomma baracken. Därefter gällde det att med diverse korgar och kannor ta sig runt till de i markerna kring-spridda förläggningarna, vilket var betydligt knepigare, än någon räknat med. Folk påstår ibland att det inte kan blåsa i Norrland. Tack så mycket! Det stormade till den grad, att vi inte vågade gå på den isiga vägen med våra dyrbara grejor utan föredrog den slaskfyllda gropen vid sidan, där vi mödosamt kämpade oss fram med korgarna mellan oss och med pappersskattorna hopvikna under armen. Vilken syn- och vilken sång som presterades! Den hade inte den avlägsnaste likhet med de traditionella tjärnornas klockrena sopranröster. Men den var allvarligt menad, och blev också mot-tagen som sådan. Inte ett ord av kritik fick vi höra, fastän flera av mannarna blev väckta två timmar för tidigt, och hela saken kom som en

Avgående ordförande

Med detta års utgång lämnar vår förra regementschef överste Per Kellin ordförandeposten i kamratföreningen.

Under hans ledning har kamratföreningens redan förut starka ställning ytterligare befästs.

Genom sitt starka intresse för och personliga engagemang i föreningens verksamhet har överste Kellin entusiasmerat sin omgivning. Härigenom har icke minst hos regementets aktiva personal intresset för kamratföreningen i avsevärd grad skärpts, vilket också inverkat gynnsamt på medlemsrekryteringen hos den ineliggande åldersklassen.

Kamratföreningen är överste Kellin stort tack skyldig för den inspirerande ledning som han givit och för det gagnarika arbete som han utfört till fromma för kamratföreningen.

fullständig överraskning. Jag är rätt avogt inställd till Luciafirandet eljest, men den gången fyllde det en verklig uppgift.

Men också denna inkallelsetid hade ett slut. Förläggningen i U.-s upplöstes, och jag tvivlar på att någon av oss varit där sedan. Men när vi reste hem, rådde inte alls den vanliga muck-andan. Det allmänna talet var, att det hade varit en trevligt tid, och att vi med saknad skildes från folket där uppe i Lappmarken.

Vi hade lyckats med att göra Fältpost 46355 till ett gott minne för livet.

KAMRATFÖRENINGEN I KIKAREN

AV FOLKE HELLBERG

På den tiden, då undertecknad "mönstrade", var det ej så sällsynt, att "frikallelsen" hägrade som en stor fördel. Det förekom, att man med mer eller mindre tvivelaktiga metoder sökte länka utslaget åt det hållet. Sannolikt har stämmningsläget väsentligt ändrats på denna punkt. Säkert är i varje fall, att åtskilliga med mig, om de haft tillfälle leva om sitt liv, inte skulle dragit sig för att göra om sina militära lärospån, trots de obehagligheter i knektlivet, som särskilt under den allra första tiden kändes rätt svåra. Varhelst två mannar träffas och "exnen" kommer på tal, forsar prätet som en outsinlig ström. Det ena minnet lockar fram det andra, och det förefaller, som om alla prövningar sjunkit i glömskans djup, och blott de glada episoderna levde kvar.

Är dessa minnen orsaken till att många vill hålla sambandet med sitt gamla regemente, eller finns kanhända även andra och djupare skäl? Är det blott några dunkla, romantiska hänsyn, som binder en vid den gamla exercisplatsen eller vad eljest? Naturligtvis skulle jag kunna besvara frågan s. a. s. utifrån mig själv, men jag vill hellre låta några andra göra det.

Sjukhuskompaniet ligger och gassar sig i höstsolen ut på "Ahusfältet" när jag överfaller ett par republiker med mina närstående frågor. De båda herrarna är Sven Hagnér, anställd vid länsarbetsnämnden i Kristianstad och Ake Håkansson, folkbokförare i Malmö.

Jag kastar mig direkt "in medias res":

— Varför är du med i kamratföreningen, Hagnér?

För en gångs skull har jag hittat ett intervjuoffer, som inte måste utsättas för s. k. tångdragning.

— Jo, det kan jag säga mesamma. För det första vill jag gärna följa med litet i det som händer på det militära området, och kanske det kan göras på det här sättet. Det har ju blivit en del annorlunda, sedan vi var rekryterade. Det där med försvarets demokratisering är inget tomt prat.

— Du menar, att en vanlig människa utan särskilda militära kunskaper kan ha glädje av en viss förbindelse med det militära.

— Det är kanske inte så lätt att finna det riktiga uttrycks sättet, men jag skulle vilja säga, att jag vill visa en viss goodwill mot försvarsväsendet.

— Och då särskilt mot regementet här?

— Det är ju bara naturligt. Det är ju min hemorts regemente.

— Då menar du alltså liksom jag, att man kan se Kamratföreningen som en del av hembygdsvården?

— Jag kan nog gå med på det. Jag härstammar själv från trakten här och på det sättet blir T 4 en del av hemorten. Man bör väl för resten som skåning vara glad för att det finns några regementen här, så att man också i militärtjänsten kan känna sig någorlunda hemma.

— På tal om hemorten — tycker inte du också det

ligger en vacker symbol i namnet på föreningens tidning, Snapphanen? Visar det inte, att regementet här på nåt sätt vuxit samman med otrens traditioner, när svensk militär vågar kosta på sig ett erkännande åt de gamla skånska partisanerna?

— Precis min egen tanke. Vi kommer ju inte ifrån, att all vår äldre kultur är dansk, och varför skulle man inte utan önsvep erkänna det? Snapphanen är ett bra namn. Föresten kan jag i det här sammanhanget berätta nåt verkligt lustigt om mig själv. Min mor härstammar från en ryktbar snapphanekapten och min far från en svensk officer, som deltog i snapphanekriget. Detta fick mina föräldrar veta först på sin bröllopsdag.

— Verkligen högst lustigt! Då går du omkring som den personifierade skandinavismen! Att Kamratföreningen och Snapphanen har en särskild dragning på dig, kan man begripa.

Folkbokförare Håkansson säger sig inte ha så flotta synpunkter att komma med. — Några romantiska skäl kan jag ej visa på, säger han. Men jag tycker helt enkelt det kan vara bra att följa T 4 även i fortsättningen. Nu är man ju snart utanför värnpliktsåldern, och det kan väl då ibland vara intressant att få en smula del av utvecklingen på det militära området — även för en icke militär. Det har ju ändrats så mycket under de tjugo år, vi varit med, och så blir det väl också i fortsättningen. Kamratföreningen kan väl också vara bra på det sättet, att den motverkar de vanföreställningar och förenklade uppfattningar om det militära, som är gängse hos vanligt folk.

Så lyder folkets röst från sjukhuskompani hösten 1955. Det är, som synes, ej ett löst hugskott, att man blivit medlem. Man tar Kamratföreningen på allvar, man väntar något av den, man ser en uppgift i den — till gagn för hembygden.

Intervjuoffren Sven Hagnér och Ake Håkansson.

Som skogsarbetare i British Columbias urskogar

och

Gruvarbetare i Alaskas ödliga fjäll

Av HANS SYLVAN

Sedan en till Amerika emigrerande yngling sakta sett den svenska fosterjorden försvinna vid horisonten, gick tankarna givetvis så småningom över till det stora landet i väster, som han nu hastigt nalkades. "Vad månede framtiden skulle bära i sitt sköte?" Ja, mången emigrant hyser nog rätt optimistiska tankar men — gudskelov — "Barnhärtighetens hand har vävt en slöja över framtiden".

En dag i oktober 1928 skönjdes Halifax på Kanadas ostkust, varifrån min bror och jag för vidare till Montreal. Vi reste sedan efter ett samtal med den svenske generalkonsulen och på hans inrådan vidare västerut. Efter fyra dygn kommo vi via Manitoba, Saskatchewan och Alberta in i British Columbias kuperade terräng. Vi nalkades slutmålet Smithers i British Columbia, den västligaste provinsen i Kanada och gränsande till Stilla Havet. Naturen började nu bli storslagen. Järnvägen löper fram genom Klippiga Bergens talrika tunnar. Höga berg resa sig på ena sidan, djupa dalar, där fjällförens slingrar sig fram, på den andra. Det är underbara naturscenerier, som tjusa ögat, och solens reflex på de eviga snömassornas vita täcke är en oförglömlig tavla.

Tidigt en novembermorgon anlände vi till Smithers, uppsökte med generalkonsulns rekommendation på fickan "Hansson Timber and Lumber Co" och hade turen att få arbete där.

Nästa dag befunno vi oss arbetsklädda på väg mot den skogscamp, d. v. s. skogsläger, som under fem långa vintermånader blev vårt hem. Vårt enda bagage var en ryggsäck och en filt.

Sedan vi åkt järnväg omkring 40 svenska mil till en liten ödlig anhalt, som är så typisk för dessa trakter, vandrade vi över 30 km i kuperad terräng längs utmed

Mazama creek. Mazama kommer liksom en mängd andra geografiska namn härute från indianernas språk. Numera finnes blott något över 100.000 indianer kvar i Kanada och de spela en allt mindre roll. Vi kunde icke på hela vägen längs utmed denna floddal skåda en enda människoboning och tanken på, att vi nu befunno oss i hjärtat av Vilda Västerns från alla indianböcker så sagoomspunna nejder kom faktiskt hjärtat att slå i hastigare takt. Ja, det var icke utan, att man förenam stämningen från rödskinns jakter och tyckte sig känna lukten av röken från deras lägereldar. Ett och annat övergivet blockhus vittnade ännu om de blodiga fejder, vilka här en gång utkämpats mellan vita och röda.

En rök steg upp mot skyn från ett hus långt nere i den öde dalen. Vi voro framme vid resans mål. Över 1.200 svenska mil hade vi färdats för att nå fram till denna skogscamp. Det var ett enkelt men stabilt hus. Skogscampar av denna typ hoptimras genom att lägga trädstam på trädstam och fogarna tillstoppas med mossor, som bultas in hårt. Den enummiga baracken var omkring 12 meter lång och 5 meter bred. Enda möblerna, om jag vågar kalla dem så, voro 9 dubbla, väggfasta träbränsor samt en stor kamin, som tronade i husets centrum. På långväggarna funnos inga fönster, vid ena kortväggen var dörren och vid den andra ett litet väggfast ohyvlat träbord och rummets enda fönsterglutt förutom en lucka i taket, en s. k. skylight, som släppte in det mesta ljuset. Alldeles innanför dörren stodo tre bleckhandfat, som utgjorde 18 stora och efter arbetet ganska smutsiga skogsarbetarens hygieniska tillgångar, men som många endast tvättade sig någon gång i veckan uppstod mera sällan någon köbildning framför tvättfaten.

"Hur gestaltar sig livet i en skogscamp" frågar sig kanske någon. Ja, det definieras nog bäst med de tre orden: arbete, mat och sömn. Det är givet att livet därute i skogen, avstängt som det är från allt vad civilisation heter, blir ganska enahanda. Det är ett friskt och sunt liv, härdande till kropp och själ, men arbetet är dock även för den tränade skogsarbetaren mången gång för hårt. Här liksom i USA jagar man efter den allsmäktiga dollarn och det säger sig självt, att det mången gång måste ske på hälsans bekostnad.

Arbetsdagen börjas med att musiken från kockens järntriangel skär genom de bastanta träväggarna kallande till den nya dagens möda. Talträngdheten så här dags på dygnet är ej särdeles stor och invånarna tassa vanligen under djup tystnad runt efter paltorna, som hänga på tork över den rödglödade kaminen. Under tiden

börjar det dagas och när kocken kallar till frukost blandas det matta skenet från fotogenlyktorna i köksbaracken med den grå morgondimman. Kring det långa bordet med de upp- och nedvända bleckallrikarna och muggarna bänkar sig nu samlings av skogarnas vilda folk. Man vänder servisen rätt samtidigt som man söker grabba åt sig mesta möjliga årtart.

Frukosten är emellertid så småningom undanstökad och så här det i väg till en ny dags knög. Snön ligger meterjock i skogarna och de vinterskrudade granarna förläna åt landskapet en underbar färging.

Arbetet vid denna camp, vid vilken det tillverkades järnvägsslipers, var mestadels ackordsarbete och de mera tränade skogsarbetarna kommo upp i en dagsinkomst av 5 å 6 dollar och de, som arbetade för dagspenning hade 4 dollar. Det arbetas både vardag och helgdag. Huldagen är den enda dag på året då arbetet ligger nere. Jag minns så väl hur min bror och jag med förväning tillbringade vår första julafton i detta land. Det fanns inte ett — inte ett enda — yttre tecken, som angav eller påminde om, att i kväll är det julafton. Varm och trött efter det hårda lastningsarbetet uppe i skogen, vandrade jag i skymningen hem till den lilla campen där nere i den ödliga dalen, åt min kvällsmat, rökte en pipa och lade mig att vila på den granrisfyllda träbränsen. Ingen nämnde ordet jul.

Enda förbindelsen med yttervärlden var en proviantslåde, som kom med föda och post två gånger i månaden. Vi fingo bl. a. Linköpingstidningar utsända men de voro vid framkomsten i bästa fall två veckor gamla. Som ett exempel på, hur avskilda vi voro från yttervärlden kan nämnas att vi hade över 40 mil till närmaste läkare eller sjukhus, d. v. s. en sträcka som Malmö—Norrköping. Skulle blindtarmen eller något annat krångla, ja då hade man nog varit ganska strandsatt.

En liten extra sensation beredde oss en dag en nalle, som hedrade campen med ett besök. Det var en av de färliga grizzlebjörnarna. Kocken mutade den med allehanda läckerheter, vilket tydligen föll gunstig herrn i smaken, men vi sköt den sedan. De bästa jaktmarkerna är eljest begäna i norra delarna av British Columbia upp mot gränsen till Alaska.

Men dagar, veckor och månader gingo och en dag i början av april var arbetet slut för vintersäsongen. I Kanada finns så mycket säsongarbete, varigenom arbetarna bli arbetslösa under vissa perioder av året, särskilt vår och höst.

Från skogscampen foro min bror och jag till Prince Rupert vid Stilla Havskusten, där vi hoppades att kunna

Hyder — lastage- och fiskerhamn i södra Alaska.

... 9 dubbla, väggfasta träbränsor samt en stor kamin, som tronade i husets centrum.

få nytt arbete. Det fanns dock många hundra arbetslösa där, varför möjligheterna voro mycket små. Efter en månads vistelse där började kassan bli skral och vi beslöt oss att fara till Alaska, ty till detta arktiska och mångomtalade land hade vi längtat.

Efter en fascinerande färd genom trånga sund och förbi fjordar med höga berg stupande lodrätt ned i havet, anlände vi efter ett par dygns resa en av de första dagarna i maj 1929 till Hyder i södra Alaska. Vi hade nu rest över halva jordklotet och kände, att vi voro riktigt långt borta från hem och fosterland. Men det var ingen tid över till några sentimentala grubblerier. Vi hade två och en halv dollar på fickan. Vad var att göra. Vi hyrde för en dollar en liten hydda eller skjul, som närmast påminner om en mycket enkel kolonistuga. Som den ej var mer än tre steg lång och två steg bred var det trångt om saligheten. Nätterna voro kalla och den lilla spiseln värmd blott upp för en stund. Ved anskaffades genom att efter mörkrets inbrott taga vara på kasserade tomlädor från bakglädarna. Varje natt måste vi upp ett par gånger och slå åkarbränsor för att ej frysa för mycket och jag behöves väl ej nämna att vi besto fullt påklädda. Födan under ett par veckor framåt livedo av vatten och råa morötter, vilka vi köpte billigt i en handelsbod.

Ett par gånger i veckan företogo vi långa dagsmarscher på 5 å 6 svenska mil till de närliggande gruvorna för att söka arbete. Som dessa lågo på flera tusen meters höjd över havet och största delen av vägen gick fram över meterdjup snö, ja stundom över hala glaciärer med kraftig lutning, så blev marschen ansträngande. Det lätade ej heller på humöret, när man vid framkomsten till gruvorna upplystes om, att det var tjugetals med arbetssökande före oss. Då återstod ej annat än att vända om igen. Hade man tur kunde man hos kocken i gruv-campen få ett mull mat, men många gånger måste man marschera hela vägen tillbaka på lika fastande mage som när man startade på morgonen. Det kändes litet vidrigt, att när man då kom hem sent på kvällskvisten efter en dylik kraftansträngande färd endast kunna lura magen med ett par glas vatten, men nöden har ingen lag och vi hade beslutat att klara oss själva.

All den järnhälsa vi samlat genom den långa vinters unda och stärkande liv höll nu på att förintas och göra oss odugliga till fortsatt kroppsarbete. När två veckor glit lyckade vi emellertid få kredit i en specceribod. Det var härligt att åter få äta sig mätt, få dricka en kopp kaffe och röka en pipa. Tiden led och först efter sju veckor fingo vi arbete vid Premier Cold Mine Co, ett av de största gruvbolagen i södra Alaska. Vi begävo oss

Forts. sid. 19

Typisk landskapbild från Klippiga Bergen.

Höstsemester i gråbrungrönt

Signaturen "Coq" i Sydsvenska Dagbladet har under hösten gjort en "repmånad" och deltagit i IV militärområdets fälttjänstövningar i Östergötland.

Man kan kalla det semester. Att i 30 resp. 40 dagar få äta kronans numera riktigt smakliga kost, få nyttigt motion i friska luften, få krypa till kojs tidigt på kvällarna — såvida det inte gällde manöver — och stiga upp med solen. För flertalet "repgubbar" vid T4 blev höstens repövning en sorts semester, mycket olik den vanliga, som ju brukar förnötas på badstrand eller jätkas igenom under en populärresa till Paris, Rom och andra idyller.

Höstsemester i gråbrungrönt väckte hos många till liv roliga och soliga beredskapsminnen. De flesta av oss hade väl inte haft intimare kontakt med militärlivet under det senaste decenniet. Det berättades historier i alla förläggningar och under "campingepoken" på 14 dagar för ett bilkompani — den stora manövern i och kring Östergötland — som man varann närmare än någonsin. Huvudsyftet var emellertid att friska upp kunskaperna från fordom och kanske främst, att lära sig en hel del av allt det nya, som tillkommit. Nya vapen och nya stridsmetoder har i stor utsträckning ersatt de gamla och truppens uppgifter har förändrats. Dugligt statbefäl delgav sina erfarenheter och sitt kunnande, varför repmånaden gav en hel del. Det mesta kommer väl att stanna i minnet de närmaste 5—6 åren.

Sedan den sista handgranaten kastats blev det aktuellt för bilkomp A att förbereda längresan norrut till ödebygderna i norra Östergötland. Historieberättande huskvarnabon Falk, i det civila modellverkstadsbas på vapenfabriken, och hans många kamrater med hemortsadress i och kring Jönköping, fick på uppmaning helt obetydlig kontakt med tändsticksstaden. Det blev nämligen ett morgontidigt passerande av de båda syskonstäderna för att man så tidigt som möjligt skulle kunna nå fram till T1, där stora uppgifter väntade, i form av åtskilliga ton atrapper. Ja, och sen börjades det — en vingåkerspolska på krokiga vägar. Det var långt mellan gårdarna men trångt mellan träden, vilket flertalet bilförare fick erfaras då man skulle backa in flygskyddat. Öde-

Kaffeplats på restaurang "Natt och Dag". Kockar, kommissarie och kvartermästare runt bordet.

gårdar fanns det gott om men vatten till kok och hygien fick man söka efter. Men nog smakade nyponsoppa extra gott en gång då kokarna i brist på vatten hällde ett par flaskor lemonad i den puttrande kastrullen. Sjöar med till synes fint vatten fick man akta sig för och många brunnar hade efter den torra sommaren tröttnat på att skaffa fram vatten. Och när vattensituationen var som värst hade man prima friskt dricksvatten in på knutarna till kokplatsen — det var bara det att alla de många tusen litrarna vatten i cisternerna på dussinet bilar eventuellt skulle transporteras till andra håll, där vattensituationen var om möjligt än värre.

Det blev för många förare på kompaniet bilkörning i rikt mått och någon gång ut i geografien. Ett par bilar hamnade i "fiendehand" men när det kom till kritan så var kompaniet underställt ledningen, varför "avfällingarna" ganska snart kunde återbördas. Man fick i alla fall ingående lära känna naturen i tre landskap — Östergötland, Närke och Sörmland.

Efter några hektiska dagar och nätter bar det av hemåt, via T1 som bjöd på förstklassig inackordering. I Kärråkrahaagen väntade halmen till tälten och i matsalen på T4 väntade husmor och hennes stab på att utfodra ett matfriskt kompani. Kvartermästarna på de olika kompanierna stod så beredda att ta emot det rikhaltiga sortimentet, som mer eller mindre flitigt utnyttjats under repmånaden.

Med kockskolan i Eslöv

Kockskolan har varit i Eslöv och studerat verksamheten vid AB Felix och Eslövs Slakteri AB. Resledare var regementsintendenten kapten Thorstensson som här nedan berättar om vad man fick se.

Årets kockskola vid T4 avslutades med studiebesök vid ett par industrier i Eslöv.

Första besöket avsåg AB Felix, Europas största gurk-konservfabrik. Försäljningschefen, kapten Gratte, mottog skolan och med honom och köksmästare Pålsson som ciceroner började en rundvandring i denna stora fabrik.

Nuvarande verkställande direktören Herbert Felix, startade år 1939 vid doktor Håkansson's ättiksfabrik den första produktionen av gurkor, berättar kapten Gratte. De första åren användes för att få fram en verklig odlareklär, som förstod sig på gurkodling. Sedan detta lyckats och när avspärrningen från utlandet under kriget släppte utvecklades fabriken snabbt till att nu vara Europas största med en produktion av ca 4 miljoner gurkor per dag under säsongen. "Gurkperioden" på Felixfabriken infaller i aug.—sept. Då rycker ca 3 000 arbetare ut på gurkfälten som är belägna inom särskilda gurkcentraler i Skåne, för att skörda dessa goda frukter. Gurkorna mognar inte samtidigt utan detta sker under en period av ca 6 veckor med ständigt återkommande fruktsättning. Från fälten transporteras gurkorna efter

Felix rödbetsplöcker i arbete — bögefektiv och utsatt i sitt slag i Sverige.

hand till fabriken, där de utsätts för en ordentlig tvättning under högt tryck. På löpande band föres sedan gurkorna genom sorteringsmaskiner. De större gurkorna tömmas över i stora 600 liters träfat, där de varvas med dill och andra kryddor, därefter påhålls en saltlag, i vilken gurkorna sedan får ligga och jäsa för att när jäsningsperioden är färdig utsändas till försäljning som den gamla s. k. äkta saltgurkan. De mindre gurkorna fortsätter efter tvättningen direkt till sina förpackningar i vilka hålles ättikslag eller saltlag som tillsatts med kryddor.

Pastöriseringen tillgår sedan på så sätt att burkarna på löpande band föres in igenom flera duschar. Först en förvärmning till ca 60 plusgrader, därefter ökas temperaturen till 95 grader, då steriliseringen sker, för att sedan successivt nedkylas. Kapaciteten är stor: ca 120 burkar per minut. Efter ca 10 dagar är gurkorna klara för konsumtion. Gurkorna komma således från fälten på morgonen och ligga färdigbehandlade i sina burkar på kvällen. Fantastiskt!

Att Felix' recept på ättikgurka är bra konstaterades av hela skolan vid de smakprov som gjordes.

När "gurkperioden" är slut infaller på Felixfabriken "rödbetsperioden". Då kommer rödbetor från så gott som hela Skåne till fabriken för att där utsättas för i stort sett samma procedur som gurkorna. Även här är intensiteten i fabriken lika stor som under gurkperioden. Rödbetorna som tagas upp från fälten med särskilda mycket sinnligt konstruerade rödbetsupptagningsmaskiner, anländer till fabriken på morgonen och äro färdigpackade innan kvällen.

För att få fram en jämn produktion hela året om lägger företaget under vissa perioder om driften och som ett resultat av detta har bl. a. Felixopporna kommit fram. Att de är populära, kan man förstå, då man hör att konsumtionen ökat ca 40 ggr under de senaste 5 åren.

I den här högmoderna sterilisations för Felixförpackningarna genomgår "rödbetsens varmaste vattenfall" varefter de långsamt avkyles och är klara för distribution utöver landet.

En imponerande sanning.

Den har också blivit företagets tredje stora artikel. Fabriken tillverkar även äppelmos, sylter, safter, ravioler och chigagopytt för att nämna några.

Till sist visade kapten Gratte en anläggning, som påminde om ett större maskinrum på en atlantängare. Detta var den nya PEM-fabriken. Här förfärdigas det nya potatispulvret, som i dagarna gått ut i allmänna handeln under benämningen Potatisbull-Mix, och med vilket de godaste potatisplättar kan färdigställas. Efter denna intressanta rundvandring meddelade kapten Gratte att företaget skulle bjuda på lunch, ett meddelande som mottogs med applåder. Före maten passade skolan emellertid på att bese champinjönodlingarna och lägerlokaler, två saker som imponerade stort.

ARTISTPENSLAR FRÅN KOÖRON

Efter att ha avnjutit en god lunch i företagets lunchrum fortsatte skolan till *Eslövs Slakteri AB*, där disponent Broberg vänligt tog emot och inledde besöket med en kort orientering om företagets arbetsfält.

Bland annat konstaterade disponent Broberg att man nu för tiden tillvaratager allt och inte som förr kasserar en del detaljer. Hälsovårdsstadjan förbjuder nämligen all nedgrävning av vissa delar. Vad som inte kan användas i charkuterifabriken tillgodogör man sig på annat sätt. Så t. ex. omvandlas en stor del av avfallet till fett som kommer tvättmedelsindustrin till godo, hornen pulvriseras och återkommer i denna form som ingrediens i blomstergödningspreparat, benen pulvriseras till benmjöl och blodet återgår till jordbrukarna efter kokning och torkning i form av bl. a. delar i hönsfoder.

Att även grishåren togs till vara förundrade de flesta och att slakteriet sålde borst för ca 5.000 kronor om året för att användas till stoppning i möbler efter viss behandling var nog obekant för alla.

Men det finns mycket finare och dyrbarare hårstrån framhöll, disponent Broberg och visade ett provrör fullt med hår. Det var en bunt hår, som användes för tillverkning av de finaste artistpenslar. Detta borst kommer från koöronen, och vad som var särskilt intressant var, att borsten måste klippas av och tillvaratagas innan djuren tappas på blod. Sker icke så blir borsten livlösa och kan icke användas till de fina penslarna som fördras särskilt smidiga hår. För borsten får bolaget ca 100

kronor per kilo, ett pris som kanske låter mycket, men hur många kossor måste inte "rennas" i öronen för att man skall få ihop ett kilo?

KÖRTEL BETALAS MED 1.600 KR PER KILO

Till sist visade disponent Broberg fram ett provrör med en oljeliknande vätska, s. k. klövolja. Den finnes i små körtlar i djurens fötter och är av mycket fin kvalitet. Efter det intressanta föredraget företogs en rundvandring i bolagets lokaler. I fabriken pågick som bäst korvstoppning, rökning av korvar, behandling av julskinkor m. m. vilket de blivande kockarna med stort intresse lösg, men det största intresset visades nog slakten. Det gamla talet om, att man stoppar in en gris i ena ändan av fabriken och att den färdiggjord korven kommer ut i den andra ändan, visade sig här vara sann. Grisarna slaktades på löpande band (ca 80 i timmen), skällades, ansades och fördes på glidskena till kylhallen i väntan på vidare befordran till antingen fabriken eller styckningshallen. Under denna procedur gör griskroppen ett litet uppehåll på vägen under ca 45 sek. I djurets huvud sitter en liten hypofyskörtel som togs till vara omedelbart efter slakten, för att sedan sändas till läkemedelsindustrin, som i sin tur av denna körtel får fram ett läkemedel, som går under benämningen ACTH och användes mot reumatiska sjukdomar. Körteln väger ca 1/4 gr och har de senaste åren betalats med över 1.600 kronor per kilo. Det fordras således ca 4.000 djur för att få 1 kg av denna körtel.

För att kockarna skulle få en allmän kunskap i styckning av djurkroppar hade bolagets ledning ordnat en instruktiv föreläsning i denna till synes enkla men när kniven skall skötas av den ovane mannen tyvärr så svåra konst. Men övning ger färdighet...

Efter dessa övningar överraskade disponent Broberg skolan med att bjuda på en "vällika" i lunchrummet och gissa om inte det uppskattades. Att det inte fanns något kvar på bordet, när det hela var över, är väl onödigt att säga.

Ja, så slutade besöken i Eslöv och skolan återvände till Hässelholm icke enbart ett par minnen rikare utan även medförande många värdefulla tips för den fortsatta verksamheten som fältkockar.

11

DAMKAPPOR

30-40 % RABATT

Storlekar 36-50

GUNNAR PALMS Kapplager

VART FÖRSÄLJNINGSTÄLLE I HÄSSELHOLM ÅR

K&Bes Konfektion

Röingegatan 22 - Telefon 1843

(2:a huset efter Kafé Funkis)

Sommarminnen från "världens största stad"

Av RAGNVAR CARLQUIST

Kapten Carlquist tjänstgör för närvarande såsom elev vid Tygförvaltningskolan. Under sommarmånaderna skall eleverna ut för att praktisera och har då möjligheter att framställa önskemål beträffande den blivande tjänstgöringsortens läge. Vi har väl alla fortfarande 1954 års kalla och regniga sommar i minne. Det både kapten Carlquist också, varför han begärde sig till Kiruna. Norrland och framför allt Lappland hade i motsats till övriga Sverige en mycket bra sommar 1954. Tyvärr blev förbällandet det omvända i år.

Som ett apropå till artiklar i förra numret av Snappan om beredskapsminnen och vinter i Kiruna skulle jag vilja ge några glimtar från en kommandering till vår nordligaste stad sommaren 1955.

En orderpunkt på Tygförvaltningskolans skolorder sände mig de etusenfyrahundratolv järnvägskilometerna från den stockholmska hetsen upp till ödemarkstillheten, 15 mil norr om polcirkeln.

Vilken var vistelsens största upplevelse? Ja, det är nog ganska svårt att sanningsenligt besvara den frågan. Är man ny där uppe, är varje dag fylld av upplevelser. Den första hade vi när vi stuvade in oss i den kortvägdirigerade taxibilen. Dagens datum var förprickad i min almanacka: fredagen den 10 juni, Svante. Solen, som förut lyst så vackert på de snöklädda fjällen, när vi beundrat dem från kupéfönstret, hade försvunnit bakom tunga moln och det hade blivit blygrått i luften. Så kom snön. Blöt snö i stora flingor vräkte ned, och modden på gatan blev halvmeterdjock på en kort stund. Jag kände att min skänselfödda hustru inte precis stortrivdes. Och barnen som voro sommarklädda voro utrustade med sandaler — själv hade jag för länge sedan övergått till "de korta". Det gällde att snabbt ställa om sig från sommarvärme med badliv i Skåne till, om inte direkt vinter, så dock kyla här uppe i högan nord. Bad-dräkterna voro knappast behövliga, för Loussajärvi-sjön där stadens bad- och campingplats ligger, var täckt av tjock is, att de tunga trafikplanen använde den som start- och landningsbana.

Kan ni tänka er lärde läsare — att det är långt inne i juni månad, och jag får gå och leta efter ett grönt strå bland det vissa fjollgräset i planteringen utanför mitt fönster. Björkarna — de äro de enda träd som växer här uppe — ha inte skuggan av en aning grönt i sig. Ändå är man inom Sveriges gränser. Vädrer växlade emellertid mycket snabbt från snö eller regn ena timmen till strålände sol med klar sikt över blånande berg, långsträckt myrmarker och spetsiga, snöklädda fjälltoppar. Sommaren kommer som genom ett trollslag. Kamraterna på jägarskolan berättade att förra året pilkade de på en sjö i närheten och fjorton dagar senare badade de i samma sjö — utan obehag. I år var sommaren ett par veckor försenad. Den 1/7—2/7 kom den och på de timmarna slog allt ut i full grönska. Det var fantastiskt! Man kunde nästan se och höra hur det växte!

Oavsett kyla och blåst fingo vi dock uppleva midnattssolen. Från den 1/6 till den 14/7 går solen icke och lägger sig och det gör knappast människorna heller, åtminstone inte de talrika turisterna som nätterna igenom befolkade de bästa utsiktspunkterna mot norr. Särskilt gruvberget Loussavara — den ena delen av det berömda Loussavara—Kirunavara A. B. — var målet för många bilturister. Turistämnden hade ordnat med bilväg ända upp på toppen 723 m. ö. h. På bilarnas registreringsskyltar läste jag mest bokstäver från länen norr Mälardalen, bortsett från de många utlänningarna. "M" och "L" såg jag bara ett par gånger. Midnattssolen gjorde att man blev vilsen på tiden. Klockan visade på "godnatt" men man kände sig inte ett dugg sömrig. Man kunde ligga och läsa i fullgott dagsljus trots att persiennerna voro neddragna helt och det regelrätt borde ha varit mörkt.

Naturligtvis är det gruvan som dominerar staden. Jag skall dock icke komma med några tröttnande siffror. Saxar bara en rad i en broschyr om LKAB "under budgetåret 1954—55 bokförda skatter till svenska och norska staten samt kommunen och landstingsmedel utgjorde 148,3 mil. kr." Då förstär man att det är ett jätteföretag.

De första dagarna var det självklart en nyhet, åtminstone för barnen, att se riktiga lappar på gatan i sina färgspråkande dräkter, som främst lyfte av rött och gult mot en mörkblå bottenfärg. Förresten så heter det icke lappar utan samer numera. Lapp uppfattas såsom ett deklarerande ord i likhet med finnpajsaer eller norr-bagge, fick jag lära mig.

Trots väderleken sökte man fira midsommaren på traditionellt sätt. Stadens invånare reste man ur huse med tåget upp mot riksgränsen för att fira helgen vid någon turiststation eller i någon stuga invid Torne Träsk. Så gjorde även vi fast vi gjorde en avstickare till Narvik också. Den tågresa tror jag nästan var Lapplandsvinstens höjdpunkt. Just färden i Norge utefter Rombaksbotn, en trång fjord med mycket höga tvärbranta sluttningar, där tåget körde på en utthuggen hylla i berget högt över det kristallklara, grönskimrande vattnet. Spåret som gick genom en oändlig massa tunnlar och snögallerier, slingrade sig så mycket att man tyckte att det

länga tågsättet bildade en enda stor ring. Här i den ljumma atlantluften och strålände solsken mötte vi för första gången fullt utslagna björkar i sin vackraste grönska. Ni kan inte ana hur mycket vi hade längtat efter att se litet grönt, i synnerhet som det i alla fall skulle vara midsommar.

På midsommardagen, efter en underbar laxmiddag, togo vi en "liten tur" upp till berget Nuolja vid Björklidens Turiststation, och uppe på toppen serverades en liten överraskning — i form av en ordentlig snöby. Så var och en förstär att termoskaffet smakade bra i isande blåst och på 1199 m över havet. Men utsikten var hänförande. Torne Träsk nedanför våra fötter, Lappporten och så fjällen med bl. a. Läktatjälkko och Käppsaive med sina väldiga snömassiv i ryggen. Det var storslaget.

Medan vi sutto där så kom en liten ljus mask krypande långt borta i kanten av sjön. Det var de silvervita taken på dollartågets boggiavgagnar. Det var det tåg som en gång, har det berättats mig, tvingade upp den "trevinkliga" stinsen på Kiruna C mitt i natten för att personligen väcka systembolagsdirektören i staden för att skaffa fram en viss cognacsort till en törstig dollar-turist.

Sj turiststation i Björkliden med Torne Träsk, Lappporten och Nuolja.

Jag tror att tjuvningen med Lappland känner man starkast, när man klättrat upp på någon bergstopp, den behöver inte vara särskilt märkvärdigt hög. Man känner sig i alla fall både stor och liten på en gång. Stor när man tittar ner på de små docklika människoboningarna vid bergsfötten och liten om man blickar ut över de oöverskådliga, tynga, majestätiska fjällen. Det är en egendomlig känsla som griper sinnet. Vad som för oss i vanliga fall tillmättes stor vikt blir många gånger av ringa betydelse. Här betyder titlar och pengar föga — det är det praktiska handlandet som är av betydelse och som ibland kan betyda liv eller död. Det är mer värt att snabbt kunna få "sur ved" att brinna och kaffet att koka än en aldrig så stinn plånbok.

Fjällvärden gör, att människorna kommer varandra närmare, blir vänligare och hjälpsammare mot varandra än annorstädes. Det är den känslan som bl. a. tar sig uttryck i att lokföraren slår back på sin maskin och kör flera kilometer tillbaka för att hämta upp en "aktersegelad" samegubbe någonstans utefter riksgrensbanan.

Ja, sommarkommenderingen till Kiruna lärde mig att Lappland med dess natur och folk är väl värt att lära känna.

Det var en gång...

Vid stallet blinkar Ingemansson sömnigt och matt och bugar djupa och prärande ler, när chefen väl sin cykel i cykelstallet sant och spänstigt mur stället sig bager.

Han kliver vaks till häst och guppar bort i skitt, och Ingemansson lägger sig igen, tills chefen kommer åter från sin morgonist. Och så går livet vidare igen.

Sakta glida tynga adjutantens runt kring gårdens tavrande på så. Längre bort ses enstaka tevgöastens sitta dit och nicka då och då. Tyst och lugnt det är, när han sätter där. — Majoren sätter i solen.

Vem är den vilde jägaren som trampar i ett sträck? Ut stugan tittar bonden med andra och med skräk. En väl ihopknäppt livpals som i en blivt han ser, en stochövänd mössa. — en kronans officer.

SOLBADA året runt

Känn Er sommarpiggt året runt. De ultravioletta och infraröda strålarna i en sollampa från Nils Adamsson bygger upp Er motståndskraft under de solfattiga månaderna och förebygger förkylnings-sjukdomar.

Kom in idag och hyr eller köp en kvartslampa på fördelaktiga villkor.

NILS ADAMSSON

Ostergatan 3 - HÄSLEHOLM - Tel. 1704

REGEMENTETS UTBYGGNAD

— en tioårsplan

Rekryttiden är för alla män en av de mest betydelsefulla epokerna i livet. Då blir ynglingen man. Att den närmaste omgivningen därvid särskilt essar sig fast i minnet är helt naturligt. Många gånger ställer man sig frågan: "Undrar hur det ser ut på gamla T 4 nu för tiden". Redaktören har vänt sig till kasernofficeren, kapten Ramstedt, för att få svar på denna fråga.

Åldersklass efter åldersklass rycker in, tjänstgör och lämnar så småningom T 4, befäl avlösa varandra är från år, men kvar stå regementets byggnader som de stått, ja en del ända sedan 1906. En och annan värnpliktig återvänder väl någon gång och märker då, att T 4 trots allt skiftar utseende om än inte i alltför raskt tempo.

Tiderna förändras och de värnpliktiga med dem, kan man säga. Vad som var komfort för våra fäder, syns för dagens söner vara rena antikviteter och den moderna socialvärlden har gjort den unge rekryten icke så litet kräsen på tillvaron även i en kasern.

Muycket har också redan gjorts vid regementet för att takten med den moderna bostadsstandarden skall kunna hållas, men medelstfördelningen på byggnadssidan är kraftigt åstramat och den svenska förvaltningskvarnen mal långsamt.

Fortifikationsförvaltningen har fastställt en 10-årsplan eller "Generalplan" för T 4:s utbyggnad och förändring, och det kan kanske vara av intresse att närmare skärskilda vad som vi nu hoppas skall hända.

Redan här bör dock framhållas, att Fortifikationsförvaltningen i sin redogörelse för 10-årsplanen angivit, att objekten kunna utföras endast i den mån tillgängliga medel och byggnadskvot tillåter.

GENERALPLANEN

Redan nu har man hunnit med att ändra den stora D-kasernens vind till eleganta moderna lektionssalar m. m. Det gamla stallet, varav blott ytterkalet är kvar, beräknas 1/4 1956 stå färdigt som en lika elegant skolbyggnad innehållande motor- och ammunitionslektionssalar med tillhörande demonstrationshallar. Stallvinden ger plats till fyra lektionssalar, lärarrum m. m. En ny modern drivmedelsanläggning vid idrottspaviljongen är i det närmaste klar och smörj- och spohallen har fått oljekar, hydrauliska billyftare, smörjgropar m. m.

Det stora byggnadsåret blir 1956—1957. Då hoppas vi den nya kasernen för 300 man skall påbörjas. Ritningarna äro i det närmaste klara. Pengarna begäres nu i riksdagen för budgetåret 1956—1957. Platsen för kasernen är bestämd till Stora Parken väster utsalen. Genom den ökning av manskapsstyrkan som samförslägningen innebär för T 4 i Hässleholm bildas en kejsa av nödvändiga byggnationer, vilka skola vara utförda 1/4 1958, då samförslägningen beräknas vara genomförd. Sålunda hoppas vi få ridhuset omändrat till

samlings- o. filmsal för 500 man. Marketerietets botten-våning skall helt disponeras av de värnpliktiga och övriga våningar av underbefäl. Sjukhusbyggnadens botten-våning och källare skola bli poliklinik medan 2. och 3. våningarna komma att inrymma underofficersmäss respektive tandpoliklinik och genomgångsrum. Tjänstebostaden i bastubyggnaden försvinner snart liksom däri belägna tvätt- och torkrum, och hela byggnaden blir en modern bastuanläggning. Övningsmaterieförärrat blir eventuellt utökat med en avdelning för sjukvårdsövningsmateriel. Flera andra förråd rationaliseras, bl. a. vapen-förrådsbyggnaden, som troligen blir tygmaterieförärrat med personalrum m. m. Båda sommarställen omändras till förråd, en ny kasernvaksbyggnad hoppas vi skall se dagens ljus, varvid T 4 förordat att byggnaden uppföres intill den nuvarande huvudingången. Gymnastiksalen hoppas vi alla att få behålla i nuvarande skick, dock med bättre belysning, vilket också är förslaget.

Kommande vår utbygges korthållsbanan till 100 m avstånd och fasta utbildningsanordningar växa som svamp ur jorden, allt i rationaliseringens anda.

Slutligen kan nämnas att vägrarna skola härdgöras och hela T 4:s kasernsområde inhägnas. Förutom vad här ovan redovisats har regementet stora problem rörande frågan om övningsfält och stridskjutningsområden, som för närvarande saknas, men rörande denna fråga äro särskilda utredningar i gång.

12

Giv akt!

— när det gäller

FOTO

EVY-FOTO

Solgården, Hässleholm
Telefon 1045

63

Nytt från FBU

Chfesiinstruktören orienterar om kursverksamheten

Det talas i dessa dagar om att vissa repetitionsövningar eventuellt komma att inställas. Man kan redan nu spärra ett ökat intresse för frivillig befälsutbildning inom beredda befälscategorier. Ånskilliga förfrågningar om FBU, dess program och arbetsmetoder tyder på att man vill skaffa sig kompensation för den eventuellt förlorade obligatoriska utbildningen och därmed sammanhängande sänkning av graden.

Det är ingen lätt sak att besvara frågan om vad som händer om repetitionsövningarna inställas. Huruvida det värnpliktiga befäl, som inte inkallas, kommer att "förlora" sin grad är ännu för tidigt att yttra sig om. I denna sak är väl särskilda bestämmelser att förvänta sig småningom.

För närvarande gälla dock de generella bestämmelserna att ett förordnande i innehavd grad räcker i fyra år — s. k. F-förordnande. Vid denna periods slut kan sänkning "ett pinnhål" förekomma. Har den värnpliktige under perioden deltagit i FBU-utbildning kan han i stället erhålla ett R-förordnande, som räcker t. v. eller till nästa repetitionsövning och som innebär, att han inte "tappar" sin grad. Förutom detta finnes naturligtvis en del särskilda bestämmelser för vissa speciella fall t. ex. rörande civilmilitärer, tekniker etc.

En FBU-kurs är dock för alla av värde icke minst genom att den värnpliktige kommer i kontakt med de nyheter, som i allt hastigare tempo tillflödes krigsmakten.

Ett värnpliktigt befäl krävs placeras vid T 4 har möjlighet att som medlem i Skånska trängbefälsförbundet, adress T 4, Hässelholm, deltaga i de flesta kurser anordnade i FBU regi eller i varje fall erhålla upplysningar om var och när dess kurser anordnas. Dessutom förmedlar föreningen kontakten med per-

sonalavdelningen och besvarar frågor om förordnande, förhållanden m. m. Medlemsavgiften är kronor 3:— och kan insättas på föreningens postgirokonto nr 47 42 28.

De lägerkurser som närmast äro aktuella följa här:

Motortjänst	T 3, Sollefteå	6/5—19/5 (9/4) 1956
Sjukvårdstjänst	T 3, Sollefteå	6/5—19/5 (9/4) 1956
Intendenturförvaltar- och intendenturtruppstjänst (även för kommissarier och koktrosschefer)	Transtrand	26/2—10/5 1956
— " —	Hemavan	8/4—21/4 (12/3) 1956
Truppsignaltjänst	Transtrand	12/2—25/2 (16/1) 1956
Truppsignaltjänst	Hemavan	22/4—5/5 (26/3) 1956

Kursdeltagarna erhålla till dessa kurser fria uniformer och resor, fri inkvartering och förplånad samt 6 kr/dag som daglön. Datum inom parentes avser tidpunkt då anmälan skall vara inlämnad från eleverna via befälsutbildningsföreningarna.

Förutom dessa kurser anordnas vid T 4 i Hässelholm veckoslutskurser (lördag kl. 1800—söndag kl. 1400) i motor-, motorreparations-, sjukvårds-, trafik- och intendenturtjänst (eventuellt även ammunitionens- och hjultraktortjänst):

- 25/2—26/2 Krigsspel m. m.
- 17/3—18/3 Formella övningar.
- 7/4—8/4 Tillämpade övningar.

Deltagarna erhålla fria resor inom I. milö, inkvartering i logement och utspisning i matsalen. Daglön utgår ej.

Anmälan om deltagande göres till Skånska trängbefälsförbundet, T 4, Hässelholm, före 1/2 1956.

Slutligen erinras om FBU-tidskriften "Befäl" värde som orienterande organ. Årskostnaden är kronor 5:— och prenumeration sker genom föreningen.

Tablå över frivillig repetitions- och befodringsutbildning för värnpliktigt befäl

Befattning i fält	Grad	Repetitionsutbildning			Befodringsutbildning				
		Benämning	Skede 1	Skede 2	Till	Benämning	Skede 1	Skede 2	Skede 3
Gruppchef eller motsvarande	Menig	—	—	—	v korpral	BK1 vk	18 dgr el. 108 tim	12 dgr el. 36 tim + 6 dgr	—
	v korpral	—	—	—	korpral	BK1 k	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim	—
	korpral furir	RepK1	10 dgr el. 60 tim	10 dgr el. 60 tim	furir sergeant	BK1 f BK2	18 dgr el. 108 tim	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim
Plutonchefer eller motsvarande	Sergeant	RepK2	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim	Fanjunkare	BK3	18 dgr el. 108 tim	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim
	Sergeant som förut innehåft fanrikens grad	—	—	—	Fänrik	BK4 F	—	—	—
	Fanjunkare Fänrik Löjtnant	RepK2 RepK4	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim	Löjtnant Kapten	BK4 L BK5	18 dgr el. 108 tim	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim
Uoff. i stabstjänst	Sergeant	RepK3	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim	Fanjunkare	BK3	18 dgr el. 108 tim	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim
	Fanjunkare	—	—	—	—	—	—	—	—
Kompanichef eller motsvarande	Kapten	RepK4	12 dgr el. 72 tim	12 dgr el. 72 tim	—	—	—	—	

Anmärkningar:

- Skede 1 av samtliga kurser samt skede 2 av RepK fullgöres antingen som fritids- (veckosluts-)utbildning eller lägerutbildning.
- Skede 2 av samtliga BK fullgöres i regel som lägerutbildning. Föreläsning i vissa fall medelt skedet fullgöres som fritids- (veckosluts-)utbildning.
- Skede 3 av BK 2—BK 5 fullgöres som lägerutbildning.
- I BK 3 och 5 tillkommer 30 dagars tjänstgöring vid förband i fanjunkare- resp kaptenstjänst.
- Repetitionskurser bör fullgöras under senare hälften av F-förordnandeperiod.
- Del av befodringskurs som fullgörs under F-förordnandeperiod och som till tiden motsvarar RepK må i förordnandeperioden räknas som sådan.

- Åldersbestämmelser: BK 2 i skede 1 må påbörjas tidigast det år vederbörande fyller 23 år. BK 2 skede 2 och BK 4 L skede 1 må påbörjas tidigast det år vederbörande fyller 24 år. BK 4 L skede 2 må påbörjas tidigast det år vederbörande fyller 25 år. BK 3 och BK 5 skede 1 må påbörjas tidigast det år vederbörande fyller 24 år. BK 3 och BK 5 skede 2 må påbörjas tidigast det år vederbörande fyller 25 år.
- Förordnande i högre grad erhålles då godkänd frivillig BK avslutats, dock erfordras att under första förordnandeperioden högsta levnadsålder uppnås: för sergent- och löjtnantsgrad 27 år, för fanjunkare- och kaptenegrad 30 år. Dock får icke värnpliktigt befäl befordras till högre grad snarare än motsvarande personal på aktiv stat vid samma regemente (befodringsenhet).

Kamratföreningen

SEKRETERAREN HAR ORDET

- ☐ Vid årsmötet på Regementets Dag valdes regementschefen, överste B. Hasselrot, till ny ordförande för år 1956. Det kan erinras om att överste Hasselrot förut innehått ordförandeposten, nämligen 1945 då han valdes till ordförande i den styrelse som skulle blåsa liv i den då slumrande kamratföreningen.
- ☐ Avgående ordförande, överste P. Kellin, blev på Regementets Dag hjärtligt hyllad av kamratföreningen. Under årsmötet harangerades han av vice ordföranden, kapten Clemedsson, som framförde ett tack från föreningen för ett väl valt ordförandeskap. Överste Kellin valdes därpå med akclamation till föreningens bedrjedsledamot. Vid den gemensamma middagen i matsalen hyllades överste Kellin ytterligare av ett flertal talare och från kamratföreningen överlämnades kapten Clemedsson en broderad miniatyr av kamratföreningens fans samt de exemplar av Snapphanen, som utkommit under överste Kellins chefsid, inbundna i linneband.
- ☐ Den styrelse, som på årsmötet valdes för år 1956 fick följande utseende: Ordförande: överste B. Hasselrot, vice ordförande, kapten G. Clemedsson, övriga ledamöter: försöksförmän Bergqvist, kapten B. Brunby, överföretur F. Ekenberg, läroverksadjunkt A. Höllfors, fanjunkare P. Liedholm, förvaltare C. Lindell, trafikbilligare H. Nilsson, målarlemästare M. Olsson, borgmästare W. Simonsson,

nämndeman A. Svensson, fanjunkare L. Svensson, polisman C. Rittinge och nämndeman V. Rundberg.

- ☐ Medlemsantalet har nu passerat det magiska tusentalet med något 100-tal.
- ☐ Tidigare har i dessa spalter orienterats om planer på att bilda en lokalavdelning av kamratföreningen i Malmö. Den 8. november ägde ett första sammanträffande rum mellan representanter för kamratföreningens styrelse i Hässelholm och intresserade medlemmar. Sammanträdet gav emellertid tyvärr det resultatet att frågan bordlades i avvaktan på ett lämpligare tillfälle att starta en lokalavdelning. Intresse saknades visserligen inte, men vad som åstadkom att frågan kantrale var brist på tid hos dem som var närvarande vid sammanträdet. Man enades om att efterlysa krafter som hade möjlighet att offra tid och ägna intresse för att föra detta projekt iland. Denna efterlysning vill styrelsen härmed sända vidare till kamratföreningens medlemmar. Intresserade torde kontakta sekreteraren.
- ☐ I februari—mars kommer vinterträffen att äga rum. Första vintern stod regementet som huvudarrangör för en "Is-gala" på Finjasjön, som blev en verklig succé. Det finns vissa förhoppningar att arrangemanget skall upprepas denna säsong och i så fall skulle vi kanske kunna bjuda på något extra till vinterträffen — om vädret så behagar.

Som skogsarbetare ...

Forts. från sid. 11

trots kamraters varning för det riskfyllda och oerhört påfrestande arbetet upp till gruvan Porter Idaho, som låg mer än 6.000 fot över havet. Arbetet här bestod i att bygga torn till den linbana, som skulle transportera malmen från gruvan och ned till havet.

Att ofta fullfölja varje dagsverk var för många en sportprestation. Jag tror icke heller, att jag någonsin sett en så utsökt samling av djärva och kraftiga människotyper som just häruppe. Det behövdes också spänst och kraft för att klättra såväl i fjällen som i tornen, som voro ända upp till 40 meter höga.

Enda kommunikationsmedlet i dessa bergstrakter var de mycket anlitade packhästarna. På dessa lastades tunga maskindelar, cementsäckar och proviant m. m. över den flera kilometer långa glaciären och uppför den i spiraler slingrande fjällstigen upp till gruvampen. Det var inget svårslidigt att se skeletten efter de hästar, som stupat av överansträngning, ligga i glaciärsprickorna.

Förvittringen i fjällen åstadkom att rullande stenblock och snöskred höorde till ordningen för dagen. Det var många nervkittlande situationer och det riskfyllda arbetet, som understundom krävde ett människoliv eller en biten lem fordrade ibland väl mycket av individen, men

människovärdet står ej så högt ute i Vilda Västern. Jag minns särskilt väl en gång, då vi arbetade omkring 20 meter högt upp i ett torn. Jag var sysselsatt med åtdragning av muttrar, då en kamrat, som befann sig ett par meter högre upp, tappade ett tungt järnverktyg, som träffade mig i huvudet. Jag blev alldes och föll ett par meter till nästa avsnitt men instinktivt klamrade jag mig fast, blev hängande i armarna i en järnbom och skakade på huvudet. Det klarnade i knoppen och jag förstod, att en mild försyn räddat mig från att försvinna i avgrunden, som blottade sig omedelbart nedanför tornet.

Det var icke utan att midsommarafton 1929 hade sin tjuvning trots den arktiska breddgraden, ty det var ju icke var dag en östgötapojke förunnat att en julett på toppen av en Alaskaglaciär och mellan två bergspinnor skymta det nedanför liggande Stilla havet. Där på samma plats kunna skida upp mot toppen och på toppen, vackert belysta av en fullmåne.

Man behöver väl ej vara scottdansare för att uppskatta dagens strapatser lät tanken på de gamla och nya forna svunna midsommaraftonerna och ljvliga toner från ett nordiskt dansande under nordiska sommarstjärnor på midsommarkvällen. (Texten i bilden)

Hänt vid T4

4/9 var det Regementets Dag — man kan väl även säga Kamratföreningens Dag. Det är då gamla T-fyringar från när och fjärran strölar samman för att känna sitt regementes pulslag — och kanske även för att se hur de yngsta bröderna i kamratkretsen attar sig. De äldre och kanske grånade kamraterna, som raka i ryggen samlas under Kamratföreningens fana utgör en personifierad bild av traditionen. Inom få organisationer finner man denna känsla för tradition och kamratskap så starkt manifesterad som i de militära kamratföreningarna. I en tid då det gamla ej är så mycket värt och traditioner än mindre, är det därför varje år lika glädjande att kunna konstatera den stora uppslutningen kring "Dagen" — oavsett väder.

Den vackra sommaren dröjde ännu tvekan kvar med värme om än himmelen till större delen var molnig. Musikkören började med att tåga runt i staden dagen till ära skrudad i vita damasker och hjälmar. Kl. 1200 tog så regementschefen, överste Kellin, emot regementet på kaserngården. Efter korum blev den sista kullen sergenter från A/S och främste kadetten från kadettskolan kallade fram för fronten för att av regementschefen utmärkas för goda prestationer vid respektive skolor.

Efter detta fick man se åldersklassen i den dagliga tjänsten. Fänrik Jernberg — miniatyrgeneralen, som skrämt många med sina stabskyltar på den egen ägandes bilen — drog under hela dagen fulla hus i gymnastiksalen. Han hade sin miniatyrvärmehelt i sin hand. En flott uppvisning som kanske återkommer nästa år — ett halvt löfte fick vi.

På motocrossbanan tävlade lag ur P 2 och T 4 om garnisonsmästerskapet i scramble, vilket refereras på annan plats i tidningen.

En nyhet för året — och en populär sådan — var dansen i gymnastiksalen. Som avslutning spelade musikkören stort tapto — en värdig avslutning på ännu en lyckad Regementets Dag.

Slutligen kan tilläggas, att hela "Dagen" filmades och att vi hoppas kunna visa filmen vid vinterträffen.

Överste Kellin får mottaga officerskårens avskedsbrev — ett fotografialbum.

16/9 riksmarschade vi — och flera andra dagar med för den delen — men just denna dag gick nuvarande riksmarschchefen på 1 tim. och 13 min., därmed tillägnade de flesta vid regementet. Gör om det hemvärnsmän!

28/9 tog överste Kellin avsked av åldersklassen i samband med korum i kyrkan.

29/9 gav officerskåren avskedsmiddag, varvid det populära chefsparet fick röna otaliga bevis för uppskattning från såväl officerskåren som andra organisationer. Bland annat fick överste Kellin vid detta tillfälle mottaga Skånes Idrottsförbunds guldplaket — en utmärkelse som tidigare utdelats endast en gång. Snapphanen — som legat överste Kellin särskilt varmt om hjärtat — vill här passa på tillfället att tacka för allt intresse samt önska lycka till i fortsättningen.

1/10 tog överste Hasselrot befälet över regementet i samband med en uppställning på motorbörplanen. Snapphanen hoppas och har all anledning förmoda att förstaklassen för tidningens betydelse såsom sambandsorgan mellan regementets personal av äldre och yngre årgångar skall vara lika stor hos den nye chefen.

1/10 återvände major Lönning till sitt tjänsterum och chefskapet över I. bataljonen efter 15 månaders gästspel på T 2. Borta bra men hemma bäst!

1/10 hittade även kapten Kinnman tillbaka till fadershuset efter några år som pressofficer i arméstaben. Många en blivande Snapphanerendaktör?

1/10 fick I. kompaniet ny adjutant — fanjunkare Isgrön, som tidigare varit sjukvårnsunderofficer vid I 7.

25/10 hade vi föreläsningsovningar i underhållstjänst för Kungshögskolans yngre klass. Det verkar som de trivs hos oss och gärna kommer tillbaka. Kan möjligen den goda skånska maten vara en bidragande orsak? Ryktet om officersmässens goda mat har spritt sig.

27/10 köades tävlingen om överste Johnssons vandringspris. För andra året i rad segrade löjtnant Lindhé, som nu har två inteckningar i det vackra vandringspriset.

10/11 var det traditionellt gläsbloet i matsalen. Snapphanen var tillsammans med representanter för stadens övriga tidningar i tillfälle att konstatera att intet saknades. Där fanns svartoppa med krås och så Mårten gläs själv med rödkål och äppelmos. Som avslutning serverades glass med chokladås. Allt hop skälldes ut med "här" eller sockerdricka allt efter behag.

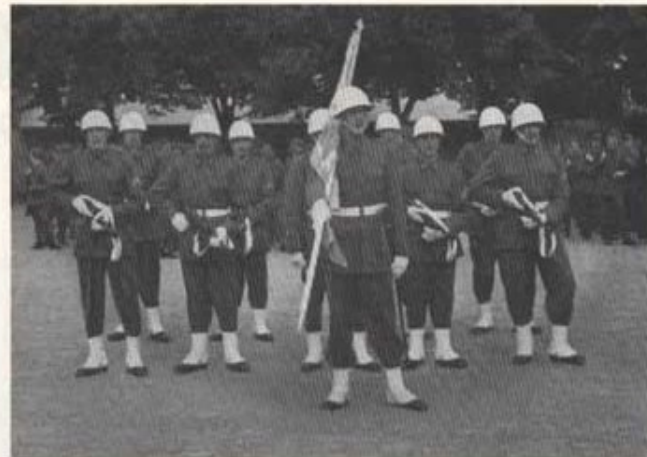
□ Det har för övrigt varit ett väldigt spänstande hela hösten. Den ena tävlingen har avslut den andra — stridsorientering, "nattskubb" över taggeträddar, vadning genom kärr, fältträvlingar och mycket annat. Obligatorisk motionsgymnastik en gång i veckan före bastubadet har be-fälet fått. Över måttan populärt — och tänk vad det smakar med "sockerdricka" efteråt.

□ En stor händelse — kanske den ovanligaste — har inträffat. Befälskåren har fotograferat sig. För officerskåren del har det inte hänt sedan 1931 och då var nuvarande chefen med som underlöjtnant.

□ Till sist ber Snapphanen att få tillönska sina läsare ett riktigt god och angenäm jul.

Querqui.

REGEMENTETS

DAG

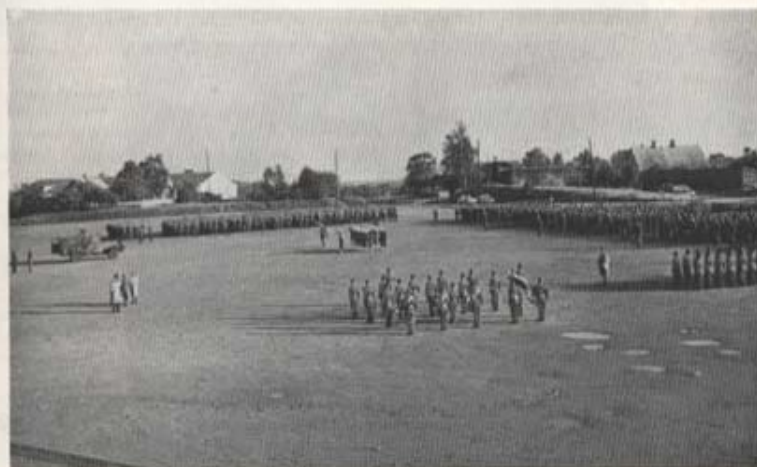

Regementens Kihlén, Bengtsson, Arvidsson och Larsson (fr. v.) mottager regementets silvermedaljer.

Kadett Hugosson tackar för sin silvermedalj.

1/10

Regementets nye chef — överste Hasselrot tar emot regementet på motorbörplan.

**Befäl-
kåren
1955**

Officerskåren

Underofficerskåren

Underbefälskåren

IDROTTSKRÖNIKA

Startfältet i 250 cc-klassen var väl samlat i första kurren. Slutliga segraren, furir Eskil Nilsson, P 2, han redan lyckts till sig ledningen följd av T 4-furiren Sven Ake Karlsson.

MOTORSPORT

Personal ur regementet har under hösten gjort goda framträdande inom motorsporten. De bästa resultaten har på bilsidan nåtts av parets armeanjör N. Norrfalk—löjtnant T. Lindhé som bl. a. i härd konkurrens tagit hem ett DM-tecken. Man får nästan tillfoga "som vanligt" när det gäller denna urstyva duo. Tygverk-mästare Ljung med sergeant Nilsson som kartläsare har arbetat sig upp till en god andra plats.

Den största händelsen var den Moto-crossstävling som arrangerades i samband med "Regementets Dag" och som gällde garnisonsmästerskapet. Här mönstrade de både hälsleholmsregementena P 2 och T 4 sina bästa moto-crossåkare. Då körningar av detta slag tidigare gått av stapeln fanns det givetvis en hel del favoriter. I 500 cc-klassen var T 4:s sergeant Carl Nilsson storfavorit före P 2-sergeanten Nilsson, även kallad "Bam-Bam", medan överfurirerna B. Lindkvist och K. Thureson, T 4, var de farligaste konkurrenterna.

I 250 cc-klassen hade träningen frambragt vissa favoriter, dock mest ungdomar, som ej hade samma rutin som sina kamrater i stora klassen.

När startern, löjtnant N. Posse, kl. 15.00 skickade iväg första heatet 250 cc-maskiner hade en publik på 2.000 personer samlats kring banan på Åhusfältet vid Alnåsa.

Redan från starten lade sig furir Eskil Nilsson i täten närmast följd av Sven Ake Karlsson, T 4. Den sistnämnde fick dock ganska snart ge vika för friskusen Gest Johansson, som på sjätte varvet var blivande segraren back i härl. En snöplig vurpa på sjunde varvet satte emellertid stopp för alla segerfunderingar från Johanssons sida. Han kom dock upp så snabbt att han lyckades köra in som god tvåa. Både Eskil Nilsson och Gest Johansson körde för P 2 och då tredje mannen i laget gick in på fjärde platsen gick även lagsegraren till P 2. De små maskinerna hade märkbart svårt att klara

banans grusgrop och publiken som samlats här fick bevittna många vurpor i den lösa sanden.

När starten gått i stora klassen tog Bam-Bam hand om initiativet. Detta varade dock ej längre än till tredje varvet, då sergeant Carl Nilsson, T 4, ryckte till sig ledningen, som han sedan efter hand ökade. Han gick i mål med 500 meters försprång. Med samma avstånd ledde sedan Bam-Bam före trean överfurir Lindkvist som förlorat terräng vid en vurpa.

Tävlingen fortsatte sedan i form av ett handicaplopp där bl. a. furir Aurell, T 4, fått 500 meters försprång. Dessa varierade i övrigt mellan 250 och 50 meter. Utan handicap var båda sergeanterna Nilsson samt furirerna Eskil Nilsson och Gest Johansson. Det dröjde emellertid inte länge förrän storfavoriten Carl Nilsson hämtat in de flesta och på fjärde varvet tog han definitivt ledningen följd av överfurirerna Thureson och Lindkvist. Samtliga dessa körde för T 4. Bam-Bam Nilsson hade svårt att komma förbi i början av loppet, men hjälptes på slutet av lagkamrater, som körde åt sidan och släppte förbi honom.

T 4 SKYTTESEKTION

Verksamheten har under året varit livlig, vilket nedanstående utdrag ur årsberättelsen ger vid handen.

I gevärsskjutning har under året avhållits 6 månadspristävlingar. Av dessa ha de tre bästa resultaten räknats. Därvid erhöles följande placeringar:

1. Överfurir H. Andersson	288 poäng
2. Överfurir Hartman	284 "
3. Furir Sjöstrand	275 "
4. Fanjunkare Gadd	274 "
5. Kapten Widoff	272 "
6. Kapten Lindencrona	268,5 "
7. Sergeant Svensson	268,5 "
8. Fanjunkare Palmér	264 "

I kulsprutepestolskjutning har även under året avverkats 6 månadsprisskjutningar och de tre bästa sammanräknade resultaten har givit följande placeringar:

1. Sergeant Svensson	237 poäng
2. Sergeant A. Persson	231 "
3. Överfurir H. Andersson	231 "
4. Överfurir Ericsson	221 "
5. Sergeant Johansson	220 "
6. Förvaltare Ek	217 "
7. Överfurir Hartman	216 "
8. Fanjunkare Gadd	215 "
9. Kapten Lindencrona	213 "
10. Fanjunkare Palmér	203 "
11. Furir Bengtsson	194 "

På grund av bristande tid för övning och knapphet i fråga om ammunitionstillgång har avsedda regementsmästerskap i skjutning med gevär och kulsprutepestol endast kunnat utföras i skolskjutning med kulsprutepestol. Mästerskyp blev efter en väl genomförd tävling serg. Svensson. Hans segerresultat blev 233 poäng. På andra plats placerade sig överfurir Andersson med 227 poäng. På tredje plats placerade sig överraskande korporal Jönsson med 226 poäng. En bra prestation.

Sektionen har med stor framgång deltagit i under året arrangerade tävlingar på såväl militärt som civil område. I stridskjutning mellan militära förband och kretsar inom Kristianstads läns skytteförbund hemfördes segern. I den samtidigt anordnade fältskjutningen med kulsprutepestol skördades stora lagrar av de ur T 4 deltagande skyttarna. Segern hemfördes av överfurir Hartman med 28 träff.

Vid förbundsfältskjutningen i Glimåkra gjorde överfurir Hartman en god prestation genom att placera sig på andra plats i mästerskaps tävlingen. Han noterade 34 träff, endast en träff efter segraren. Genom denna placering blev han uttagen att representera förbundet vid SM.

I tävlingen om SDS försvars-pokal placerade sig T 4 som nr 26.

Vid I. MID-3 DM-skjutningar i Kristianstad nåddes stora framgångar såväl i lag som individuellt. I gevärskjutning (sammanslagda resultaten av skol- och fältskjutning) hemfördes lagseger. Lagskyttar voro kapten Widoff, fanjunkarna Palmér och Gadd, överfurirerna Hartman och H. Andersson. I skolskjutningen placerade sig överfurir H. Andersson på femte plats och i fältskjutningen lade deltagarna beslag på platserna 2, 3, 5, 8 och 17 genom fanjunkare Gadd, överfurirerna Andersson och Hartman, fanjunkare Palmér och sergeanten Svensson. I fältskjutning med kulsprutepestol blev överfurir Andersson nr 5 och i fältskjutning med pistol kapten Lindencrona nr 13.

Vid av Kristianstads läns skytteförbund anordnad förbundstävling för militära föreningar med gevär och kulsprutepestol på hemmabanor uppnåddes flera mycket goda resultat. Lagseger i kulsprutepestolskjutningen gick till T 4 med 1.248 poäng. I klass I fick värnpliktige Tham, 2. kompaniet, en första placering med 128 poäng och av 104 pristagare hade T 4 25 med mycket hedrande placeringar. I gevärskjutning kunde regementet ej ställa upp med helt lag på grund av allt för få utbildade gevärskyttar (endast 2. och 3. kompanierna). Individuellt voro framgångarna desto större. Bland 45 pristagare i klass I återfanns inte mindre än 13 st. från T 4. Bästa placering fick värnpliktige 391 Nilsson, 3. kompaniet, med platssiffran 11.

Som förbundets representant vid SM i skolskjutning var överfurir H. Andersson uttagen.

Skyttar ur sektionen har med stora framgångar deltagit i såväl riksskytte tävlingar på hemmabanor (Stockholms-Tidningens, Fritz Olssons, Göteborgspokalen och Riksskolden), som riksskytte tävlingen i Växjö och Södra förbundens skjutningar i Karlskrona.

Under året har följande skyttar skjutit godkända serier för erhållande av:

GEVÄR

Mästarmärke (kompetens):

Fanjunkare Gadd, överfurir Hartman, fanjunkare Palmér, kapten Widoff, överfurir Andersson.

Artistsmärke (kompetens):

Fanjunkare Gadd, överfurir Hartman, fanjunkare Palmér, kaptenerna Widoff och Lindencrona, överfurir Andersson och sergeant Svensson.

Skyttemärke i silver:

Furir Sjöstrand.

Skyttemärke i brons:

Korpralerna 393 Petersson, 413 Nilsson, 453 Tryggv och 417 Mårtensson, samtliga 11. kompaniet. Värnpliktiga 411 Ahlqvist, 291 Augustsson, 393 Johansson, 331 Karlsson, 273 Karlsson, 431 Mårtensson, 283 Sjögren, 271 Yvesand, 355 Jönsson, 391 Nilsson, 285 Hult, 283 Nilsson, 339 Nilsson, 271 Nilsson, 339 Olsson, 337 Edlund, 263 Johansson, 1388 Larsson, 393 Johansson, 353 Karlsson, 431 Persson, 355 Frank, 271 Johansson, 271 Magnusson, 337 Olsson, 281 Olsson, 245 Borgren, 263 Möller, 215 Tanerud, samtliga 3. kompaniet.

KULSPRUTEPESTOL

Automatsvapenmärket i silver:

Fanjunkarna Gadd och Palmér, överfurir Andersson och sergeant Svensson.

Automatsvapenmärket i brons:

Överfurir Hartman, kaptenerna Widoff och Lindencrona, överfurir Ericsson, S. A. Persson, förvaltare Ek och sergeant Johansson.

Då arbetsåret varit synnerligen framgångsrikt se vi med tillförsikt fram mot år 1956.

Anslagsberättigade skyttar har under året varit:

Gevärsskyttar	660
Kulsprutepestolskyttar	660

Bep.

T 4 PISTOLSKYTTEKLUBB

Det nu snart gångna verksamhetsåret, har präglats av relativt stor livaktighet. Skjutprogrammet för året har i stort sett kunnat följas, trots att medlemmarnas tjänstgöring på olika orter.

En titt i skjutprotokollet:

Resultatet av de sex bästa månadsprisskjutningarna visar, att musikfanjunkare S. Boo leder med 968,8 poäng.

Fältskjutningen om Thellanders vandringspris ledes av ingenjör Ehrndal efter tre skjutningar. En skjutning återstår.

Regementsmästerskap i fältskjutning anordnades av klubben den 10/10, och bland 38 deltagare segrade sergeant A. Svensson överlagset med 41 träff, närmast följd av sergeant A. Håkansson med 35 träff. Samtidigt gick på samma bana klubbmästerskap i fältskjutning, där ingenjör Ehrndal segrade med 44 träff.

Klubbmästare i precisionsskjutning som avhölls 12/11 1955, blev överfurir E. Klang, en av klubbens elitskyttar.

Beträffande nationella skjutningar och kretstävlingar, som klubben med framgång deltagit i, kan nämnas att överfurir Klang segrade i kretsmästerskap i skolskjutning i Kristianstad 4/9 1955. Sergeant S. Bengtsson tog hem segern i klass I fältskjutning i Brösarp. Klubbmedlemmarna ha vid flera andra tävlingar uppnått lovande resultat.

Ett av klubben skänkt hederspris till officersskåren, T 4, har efter hård strid erövrats av pistolskytteveteranen kapten C. A. Lindencrona.

Mera blygsamt har T 4 Pistolskytteklubb deltagit i tävlingen "trängkvadraten", där vi andra året i följd hamnade på fjärde plats.

För att eliminera de svårigheter som ej bero på skyttarna, har vår framåtsträvande ordförande, överste Hasselrot, från vilken vi alltid rönt förståelse och hjälp, lovat att om möjligt anordna en bättre belägen skjutbana. Vi emotse samtliga pistolskyttars medverkan till denna saks förverkligande.

Klubben har tagit ett steg framåt, genom anskaffande av standardmedaljer i brons, silver och guld. Den första guldmedaljen hade klubben glädjen överlämna till avglöande regementschefen, överste P. Kellin.

Ordförandens förslag om ett standardpris, för vilket ritningar äro uppgjorda, ligger f. n. i stöpsleven.

För att stärka klubbens ekonomi, har under året anordnats ett lotteri, vilket avslutats med god vinst.

Vi slutar med att hälsa alla klubbens medlemmar hjärtligt välkomna till årsmötet i februari.

SIMNING

SIMBORGARTÄVLINGEN

Här nedan publicerar vi resultatet av årets simborgartävling mellan arméns förband i grupp 2 i vilken regementet belade första plats.

Grupp 2

Förband	%	Förband	%
1. T 4	92,97	9. Lv 1	79,17
2. Lv 6	92,49	10. P 2	77,09
3. T 2	87,98	11. Lv 2 G	75,96
4. A 9	86,99	12. I 2	75,13
5. A 6	86,63	12. P 3	74,5
6. I 16	85,50	14. Ing 3	74,17
7. I 6	81,92	15. I 3	60,65
8. A 2	81,51		

Medeltal simkunniga inom de i tävlingen deltagande förbanden 77,87 %. För sin förstaplacering tilldelades regementet silverplaket.

Trängare — gynna annonsörerna!
Många annonsörer är också trängare

Resultat av simborgartävlingen inom regementet.

Personalkategori	% avlagda prov	Personalkategori	% avlagda prov
Officerare	100,00	1. kompaniet	97,70
Underofficerare	96,50	2. " "	82,11
Överfurirer	87,88	3. " "	84,75
Kadetter	100,00	4. " "	88,06
Furier	94,74	6. " "	93,94
Tygverkmästare och tyghantverkare	100,00	9. " "	90,67
Armémekniker	100,00	11. " "	96,62
Musikavdelningen	95,45	12. " "	100,00
Plutonchefskolan	94,13		

T 4 simskolor slog naturligtvis alla tidigare rekord ifråga om besöksfrekvens och intensiv verksamhet. För första gången under alla åren behövde undervisningen inte ställas in en enda dag. Denna härliga sommar, som 1955 bjöd oss, hade det goda med sig att ännu flera lärde sig simma och bli säkra i vattnet.

De siffror, som presenterats här ovan, visar på betydelsefulla fakta och är i flera avseenden stimulerande. De sporrar till nya ansträngningar.

Regementet har haft förmånen att både från förre regementschefen Per Kellins sida och från nuvarande regementschefen räkna med aktiv intresse för händandet av simkunnigheten bland regementets personal.

Överste Hasselrot har omedelbart efter sitt tillträde som regementschef tillsatt en kommitté, som skall utröna möjligheterna att inom regementet anlägga ett utomhusbad. Om detta länge närda önskemål går att förverkliga kommer möjligheterna att nå 100 % simkunnighet vara större än för närvarande.

STRIDSSIMNING

Söndagen den 20. november deltog regementet i lag-sim 4x25 m i Hålsingborgs Simhall. Tävlingsarrangör var Idrottsklubben Attack. Regementet lät sig representeras av tre lag. Inbjudna var samtliga militära förband inom I. militärområdet. Det var alltså en helt militär tävling i s. k. "stridssimning". Utrustningen för de tävlande var fältuniform m/59, amgördel, gevär, hjälm, ryggsäck med kappa, kokkiör, skodon av läder med klack samt skaft glände över fotknölärna. I stället för kalsonger användes simbyxor.

Efter starten fick lagen med valfritt simsätt taga sig fram till målet. Målet var nått då lagets sista man passerat bassängkanten i simbanans förlängning.

Regementets förstalag segrade före KA 2 och P 2. Lagmedlemmar var fanrik Runberg, värnpliktiga Castengren, Selin och Lindell. Det segrade laget erhöill Idrottsklubben Attacks vandringspris jämte hederspris samt pris till varje deltagare i laget.

SVERIGES MILITÄRA IDROTTSFÖRBUNDS

SIMTÄVLINGAR PÅ HEMMABANOR

Regementet deltog för första gången i SMI simtävlingar på hemmabanor. Resultaten, som uppnåddes vid regementsmästerskapen, visade sig vara konkurrenskraftiga. Sälunda placerade sig fanrik Runberg som nummer ett i 200 m bröstsim bland 211 deltagare och tandläkare Wahlström som nummer sju på 100 m fritt simsätt bland 189 deltagare.

Resultat:

200 m fritt simsvätt

Klass A (189 deltagare)

7. Tandläkare Wahlström

Klass B (555 deltagare)

10. Värnpliklige Bergs, 11. kompaniet
11. " Sundström, 11. kompaniet
12. " Lindkvist, 11. kompaniet

200 m bröstsim

Klass A (211 deltagare)

1. Fänrik Runberg

Klass B (301 deltagare)

12. Värnpliklige Molin, 11. kompaniet

100 m ryggsim

Klass A (7 deltagare)

4. Fänrik Runberg
5. " Wide

Klass B (112 deltagare)

6. Värnpliklige Bergs, 11. kompaniet
9. " Lindkvist, 11. kompaniet
17. " Lindstedt, 4. kompaniet

"STORA RIKSMARSCHEN 1955"

Under 1940-talet var Stora Riksmarschen Sveriges största idrottspropaganda och denna ställning har arrangeringen med glans upprätthållit under den gångna sommaren. I den militära tävlingen placerade sig regementet på artonde plats med 99,13 % deltagareantal. För denna prestation erhöll regementet en silverpokal.

FALTTAVLAN OCH ORIENTERING

RESULTAT AV FALTTAVLAN FÖR BEFALET 11/11

Officerare och underofficerare

Seniorer

1. Sergeant H. Larsson
2. " B. Mjölnemark
3. Löjtnant T. Lindhe

Oldboysklass

1. Föreltare E. W. Ek
2. Kapten S. Eek
3. Fanjunkare N. Lundström

Underbefäl

Seniorer

1. Överfuri T. Aurell
2. Furi Leandersson
3. " Knut Johansson

Oldboysklass

1. Överfuri Wettergren
2. " Ekenberg
3. " K. Johansson

RESULTAT AV ORIENTERINGSLÖPNING I MÖRKER 22/11

A. Officerare och underofficerare

Klass AO

1. Fanjunkare Lundström
2. Föreltare Ek
3. Tyghanverkare Pettersson

Klass YO

1. Kapten Söderhjelm
2. Sergent Finnberg
3. Fanjunkare Bjerkens

Klass Seniorer

1. Sergeant Knut Nilsson
2. " Carl Nilsson
3. " Wilhelmsson

B. Underbefäl

Klass YO

1. Överfuri G. Larsson
2. " Wettergren
3. Armétekniker Persson

Klass Seniorer

1. Överfuri Aurell
2. " Ericson
3. Furi 391 Karlsson

I. MILITÄRA IDROTTSDISTRIKTETS ORIENTERINGS-
LÖPNING I MÖRKER

Vid I. MID mästerskap i nattorientering placerade sig förvaltare Erlend Ek på första plats i AO-klassen.

KOMPANISTAFETTEN

Nionde kompaniet triumferade i regementets stora propagandalopp, kompanistafetten, distanserande tvän 2. kompaniet med 40 m. Glädjen bland Revingeborna var stor och säkert kommer kompanichefen, kapten Bergström, att satsa hårt på nästa åldersklass för att behålla vandringspriset ytterligare ett år och sedermera erövra detsamma för alltid.

Resultat:

1.	9. kompaniet	28.09.05
2.	2. "	28.15.02
3.	6. "	28.42.08
4.	1. "	28.45.00
5.	4. "	29.46.00
6.	3. "	31.08.02

UTDRAG UR REGEMENTSORDER

UTNÄMNINGAR

Till överste vid trängtrupperna med placering såsom chef för T 4 fr o m 1/10
Överstelöjtnant Hasselrot.

Till fänrik vid trängtrupperna fr o m 30/8 1955
Sergeant Anderberg.

Till underofficerare på aktiv stat fr o m 26/8 1955
Furirerna Sandström, Larsson, Kihlén och Arvidsson,

samt fr o m 1/10 1955
Furi Bengtsson.

Till löjtnant fr o m 1/10 1955
Fänrik Peterson.

Till fanjunkare fr o m 1/10 1955
Sergeant Gadd.

Till musiksergeanter fr o m 1/10 1955
Musikfurirerna Blomkvist och Jaspersson.

Till överfurirer vid regementet fr o m 1/10 1955
Furirerna Eriksson, Olsson, Magnusson, Aurell och Jönsson.

Till ordinarie furirer fr o m 1/10 1955

- Furi 20 Persson
Furi 340730 Lindkvist
Furi 1353 Brendheden.

RESERVPERSONALENS TJÄNSTGÖRING

Vid T 4

- Kapten Hallberg 1/9 — 20/10
Löjtnant Emanuelsson 4/9 — 16/10
Fanjunkare Hagström 5/9 — 26/10
Löjtnant Söderlund 17/9 — 12/10
Musikfanjunkare Jönsson 31/10 — 1/12
Sergeant Rydlund (på vakant lön) 17/10 1955 — 31/5 1956.

Vid AUS (fanjunkarekurs) 23/10 — 27/11
Sergeant Svärd.

Vid KS 6/11 — 27/11 (kurs för sektionschefer vid vissa staber)

Löjtnant Stoltz.

Vid I. militärbefälstaben 20/11 — 13/12

Löjtnant Lytkens.

PLACERINGAR

Fr o m 1/10 vid T 4

- Major Luning såsom bataljonschef
Kapten Kinnman såsom stabschef
Kapten Söderhjelm (int) såsom kompanichef (4.)
Fanjunkare Isegran såsom kompaniadjutant (1.)

Fr o m 15/10

- Sergeant Sandström vid T 3
" Larsson " T 1
" Bengtsson " T 3
" Arvidsson " T 3

Fr o m 1/9 vid T 4

Fänrikarna i reserven Thorsén, Jönsson, Bergström, Henricsson, Petersson, Helmersson, Thörnqvist och Eliasson.

Fr o m 1/11 vid I 6

Sergeant Carlsson såsom sjukvårdsunderofficer.

Fr o m 1/1 1956 vid Signalkolan

Armétekniker Persson.

KOMMENDERINGAR OCH KURSER

Såsom elev vid Signalkolan 18/10 1955 — 28/3 1956
Löjtnant Bouveng.

Såsom elever vid Trängofficersskolan 15/11 1955 — 26/5 1956

Löjtnanterna Lindhé och Sjöö.

Till Krigsskolans officerskurs 1955 — 1956
Sergeanterna Petri, Gärdén, Hjelmstedt och Hansén.

Till Arméns underofficerskola 1955 — 1956
Furirerna Wahlberg och 72 Bengtsson.

Till Försvarets läroverk 1955 — 1956

Sergeant Nilsson (klass 4 S), Furirerna Löfgren och Myrskog (klass 3 R), Kjellberg och Arndt (klass 2 R).

Såsom instruktör vid Motorskolan 15/10 1955 — 31/3 1956

Överfuri Thuresson.

Tjänstgöring vid Signalkolan

Armétekniker 91 Persson fr o m 31/5 1955.

TILLSTAND ATT KVARSTA I RESERVEN

Löjtnanten i armén Jerenfelt t o m 31/12 1959
Fanjunkare Stenfeldt t o m 31/12 1963.

66

FRUCTUS
JULMUST
hör till
God Jul

FRUCTUS
JULMUST

AB Hässleholms Bryggeri
ORDERTELEFON 310

64

Kör till IC
BENSIN . OLJOR . GUMMI . BATTERIER
Motorfolkets Inköpsförening
KARLSHAMN Tel. 1017

65

Favor
Bordflaggor
Vimplar
Tröjmärken etc.

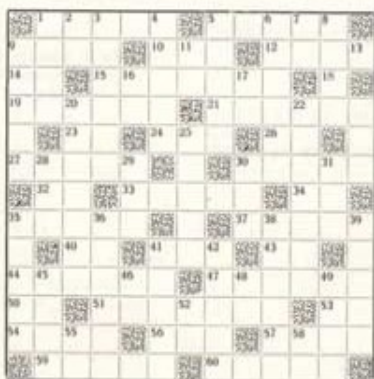
Tillverkning av
allt i branschen

IVAR RYDBERG
Floggfabriken KARLSHAMN Tel. 366

KORSORD

Vågrätt

1. Pysningsplacering — teor man.
2. Blomsterängd.
3. Få vi våra damböter.
4. Ensigd.
5. Hör till vintersångerna.
6. Uppspänningsanstalt.
7. Tillåten avvikelse från dygdens väg.
8. Tvåårigt arbete.
9. Var ett hot mot Europa och lären av kavallerist.
10. Den äldre.
11. För gam.
12. Hemsökd.
13. Bör ej brukas.
14. Sömnades brudgumskjortan med.
15. Fristående ordning.
16. Joller.
17. Användas i vissa fall som dansbanor.
18. Bildtidning.
19. Utvald.
20. Trampas på.
21. Ger gott juldriicka.
22. Horn i sidan.
23. Livsmedel.
24. Polhemsknot och näven.
25. Går den som känner sin medborgerliga plikt.
26. Elias Schstedt.
27. Stråångare.
28. Kinesiskt mynt.
29. Färligt att vidröra.
30. Har sällan tak över huvudet på våra bredbegrader.
31. Vapen.
32. Kan uppstå i det läst uppbyggda försvar.
33. Den som står under.

LÖSNING TILL KORSORD I NR 2 1955

Vågräta ord: 1 Hjälmsborgare, 11 Ro, 12 Aar, 13 Bore, 14 Ouf, 16 Rik, 17 Olf, 18 Tarm, 19 Afl, 20 Fro, 21 Boll, 23 Sfar, 24 Aha, 27 VUg, 28 TT, 29 Rad, 30 Krag, 32 Yn, 33 Trug, 35 Or, 36 Sko, 37 Esmalj, 39 Esler, 41 Oax, 43 Pa, 44 Gl, 45 Myr, 48 Gäta, 50 Unik, 52 Exil, 54 Sen, 55 Lre, 56 Baket, 57 Snöfall.

Lodräta ord: 1 Brottsartermer, 2 Jona, 3 Hå, 4 Nav, 5 Er, 6 Ohälig, 7 Rosk, 8 Gir, 9 Ac, 10 Exportartikel, 15 Dr, 16 Ballare, 17 Orätt, 20 TT, 21 Byk, 22 Otrö, 25 Harm, 26 Adna, 31 Ake, 32 Tor, 34 Glo, 36 Mo, 38 Jag, 40 Spänn, 42 Säs, 44 Grl, 46 Ysa, 47 Rik, 49 Tex, 50 Ulf, 51 Nla, 53 Le.

1:a pris: Fru Hildur Svensson, Fridhemsgatan 4, Håssleholm; 2:a pris: Fonjunkare Eric Andersson, I 6, Kristianstad 2; 3:e pris: Fonjunkare O. Martinsson, Sallerupsvägen 32 tr L, Malmö.

Lodrätt

1. Adlig ätt och kan spinnas.
2. Riktning.
3. Kan skröcken vara.
4. Icke konkreta förebilder.
5. Svårt för den gudne.
6. Gör julhyggen störa löstliga ströpar.
7. Kan vara dödade.
8. Förde ett något lastbart liv.
9. För 13-dagshalen.
10. Stänger sig.
11. Skuld.
12. Dryck för julbordet.
13. Sällgare än att ta.
14. Burn de svenska riksråden.
15. Utöpl.
16. Riktig.
17. Konstruerat mål.
18. Fick människans av en ädel titan — enligt legenden.
19. Ond i Eden.
20. Sex appeal.
21. Vitaminlaboratoriet.
22. Uppskov eller kanske fågelhov.
23. Ämnad.
24. Sätter adelsmannen värde på att vara.
25. Inte vi.
26. Prällig eller fager.
27. Himalaievnare.
28. Lyrisk skänings initialer.
29. Kamp.
30. Trådod.
31. Uttryck för glädje.
32. Färsaktigt tal.
33. I gammalt knäckebröd.

Lösningar märkta "Korsord" skall vara red. tillhanda senast 30 jan. 1956. Tre pris om 15, 10 och 5 kronor utdelas.

87

HÄSLEHOLMS

-VARU A.-BOL.

ALLT I BYGGNADSBRANSCHEN

Leveranser från egna sågverk och hyvlrier

12

Välsorterad
livsmedelsaffär
till husmors tjänst

FREDENTORPS SPECERIER

HÄSLEHOLM TEL. 2900

DRICK varje dag

KAFFET med den goda smaken

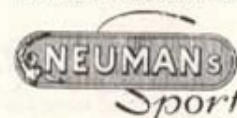
14

ALLT för sporten!

VAPEN och AMMUNITION
CYKLAR, MOTORCYKLAR
och VESPOR ständigt i lager

Fullständig reparationsverkstad

HÄSLEHOLM - Tel. 125, 1520

15

Året runt

bör Ni alltid ha

Unos Bröd

på bordet

16

Affären för Er — Affären för alla

Carl Anderson's
HÄSLEHOLM
Kontor: 66-76-3766

Välkommen — när det gäller KLÄDER

17

ELIASSONS

BAGERI-, SPECERI- och DIVERSEAFFÄR

Vid T 4 - Tel. 619

18

BYGGNADSFIRMAN

Johansson & Pettersson

AB

HÄSLEHOLM

18

Militärer!
Vänta ej!
Beställ tid!

20

Hjút
HOLMERS

läckra wienbröd

Levereras till såväl
MARKENTERIET
som
SOLDATHEMMET

22

Nynäs Bensin- & Servicestation

Br. Thygesson, Hässeholm . Tel. 1688

ORTENS STÖRSTA INOM BRANSCHEN

Snabbblodning

24

Köp Eder TOBAK i

TOBAKSHÖRNAN

(mitt emot tröngen)

VALSORTERAD AFFÄR

26

**ETT MOTTO FÖR MILITAR
ATT HALLA TIDEN ÄR**

Gå till

Lindbeck & Co Urmakeriaffär

NILS AHLQUIST

Röingegatan 8
Tel. 494

28

SÄG DET MED BLOMMOR

från

Fris Blomsterhandel

Telefon 217

30

GÅ EJ ÖVER BRON

för att rakas och klippest

Gå till **ODDS**

Frisérsalong vid Finjagatan

31

**Bröderna Klingströms
Bleck- & Plåtslageri**

REKOMMENDERAS

Telefon 325

33

KLIPPAS eller RAKAS

gå till STRÖANDER & SJÖÖ

Frykholmogatan 2 - Tel. 949
HÄSSEHOLM

35

Hässeholms Målerifirma

G. H. ANDREASSON

HÄSSEHOLM

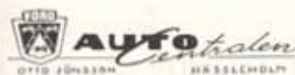
TELEFON 1118

37

**BENGTSSON'S
JÄRNHANDEL**

32

**FOLK FÖREDRAR
FORD**

33

**Fjellströms
Guldsmedsaffär**

Järnvägsgatan 23
Tel. 1345

★

34

Julgottorna finns

hos

MÖRCKS

35

W. STRIDS Färghandel

REKOMMENDERAS

Finjagatan 12
Tel. 1132

Gethornskroken 11 a
Tel. 1201

36

Enok Ohlssons

FRUKT- och GRÖNSAKSAFFÄR

Tel. 1239

Tredje Avenyen 19

Tel. 1239

37

*Andersson
och Hägg*

CHARKUTERIAFFÄR

Kyrkgatan 20 - Tel. 1321

38

BETALD ANNONSPLATS

39

NYTTIGA JULKLAPPAR: Handskar, Skinnkavajer,
Motorhuvor, alla slags regnkläder, Portföljer,
Finnstövlar, herr och dam, Ridstövlar m. m.

Gå till

Mäklarfirman GERMANIA

Tel. 441 - HÄSSEHOLM

40

Senaste nytt i Radio och TV

Radioaffären FREKVENS

Röingegatan 20

Tel. 1356

41

ASTRID LINDGREN

MJÖLK och BRÖD

Tel. 1840

Åkaregatan 20

Tel. 1840

42

Bo på

Hotell CENTRUM

HÄSSEHOLM

Finjagatan 4

Tel. 546

43

Advokatfirman

Stjerndahl & WikbornAGNE WIKBORN
GOSTA HENRIKZ

Ledamöter av Sv. Advokatsamfund

RÄTTEGANGAR · BOUTREDNINGAR
INKASSERINGAR · AUKTIONER

Frykholmög. 5 HÄSLEHOLM Tel. växel 1800

44

EXPRESSBYRÅN*Hässleholm*

Telefon 109 - 1179

FLYTTAR ALLT — ÖVERALLT

45

NEUMANS
möbler

FORST MED DET SISTA

Allt i MÖBLER, MATTOR och GARDINER

TELEFON 1994

46

GYNNA

Göinge-Konditoriet

Tel. 439 - Coféet 1009

47

ARMENS PERSONAL

"Talk med anspråk på stil och kvalitet"
anlita**Linds Skomakeri**

HÄSLEHOLM Tel. 518

48

Ebbe Ohlssons Färghandel

TAPETER - FÄRGER - TOALETARTIKLAR

För övrigt allt som tillhör branschen

ÖSTERGATAN 34 TELEFON 2170

49

MUSIKCENTRUM

HÄSLEHOLM · Tel. 267

MUSIKINSTRUMENT, PIANON och
GRAMMOFONSKIVOR

50

Barns ögon stråla klarast i

BARNGARDEROBEN

FRYKHOLMSGATAN 7 TELEFON 1424

51

Burmans Conditori

REKOMMENDERAS

STORTORGET TELEFON 833

52

53

Aktiebolaget

Helsingborgs Fiskhall

Telefoner:

103 77, 103 91, 104 01, 123 34

HÄLSINGBORG

All slags saltvattensfisk i parti
FÄRSK och DJUPFRYST

53

Allt för hygienen*Malmströms Parfumeri*

Hässleholm — Telefon 10

54

Ring 725

när det gäller

SPECERIER
KONSERVER
FRUKT
KONFEKTYRER**LUNDBÄCKS**

SOLGARDEN · HÄSLEHOLM

55

BETALD ANNONSPÅS

56

KUNNIGHET ger SAKERHET

Lär Er köra bil hos

Inge Petterssons BilskolaRöingegatan 27 HÄSLEHOLM Telefon 658
Biluthyrning - Modern undervisning - Ljudfilm

57

Fullständig **BP** OLJOR, BENSIN
service **DIESEL**

Ortens modernaste anläggning

FINJAGATAN 24 TELEFON 2550
Innehavare: ERIK LINDH

59

Förnämliga

OSBY

KONSTREPRODUKTIONER

Från

Nordiska Skolförlaget AB

Telefon 1284 OSBY Telefon 1204

60

Vid köp av

MÖBLER
MATTOR
GARDINER

vänd Eder till

FRYKHOLMSGATAN

TELEFON 624

58

Soldaten skall tänka och
handla **KALLT!**

i alla situationer hjälper

MJUKGLASS! Den är härlig...!**AB DUNÉR & C:o**

MALMÖ - Tel. 101 01